

Валентин Кожевніков

**Яка
НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ УКРАЇНЦІВ**

**Що таке
УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ**

**Хто такі
УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ**

Київ 2011.

Кожевніков В. Яка національна ідея українців? Що таке український націоналізм? Хто такі українські націоналісти?

Київ, 2011. - 48с.

В брошурі дано визначення української національної ідеї (УНІ), показано, чому вона потрібна народу і як нею користуватися. Проаналізовано основні складові української національної ідеї. В популярній формі викладено суть українського націоналізму, розкрито його відмінність від інших ізмів. Розглянуто причини ворожого ставлення російських шовіністів, сіоністів і антинародної влади до українських націоналістів.

Національна ідея тільки тоді приносить народу користь і щастя, коли вона справедлива, приваблива і зрозуміла кожному громадянину та не лякає сусідні народи. Тільки правильно сформульована УНІ здатна об'єднати українців різних областей, відмінних поглядів, усіляких релігій.

Видання друге, доповнене

З М І С Т

Від автора	1
Вступ	2
Українська національна ідея (УНІ)	3
Як визначити національну ідею українців?	3
Складові національної ідеї	7
Мова і культура	7
Державний устрій	8
Кордони і патріотична армія	10
Засоби масової інформації	10
Економіка	11
Національна освіта	12
Добросусідство і зовнішня політика	14
Національно свідоме керівництво	14
Рівність всіх народів	15
Релігія та церква	16
УНІ на службі народу	17
Сьогоднішні проблеми державотворення	18
Українські партії і національна ідея	22
Соціальний аспект української національної ідеї	29
Національні ідеї інших народів	30
Націоналізм і націоналісти	33
У кого "не спрацювала" національна ідея?	34
Хто та чому не любить і боїться націоналістів?	36
Націоналізм серед інших ізмів	38
Визвольний шлях	43
Висновок	46
Про автора	50

ВІД АВТОРА

Дехто з українців цурається наймення націоналіст, намагається відхрещуватися від нього, бо вважає, що воно відлякує від націоналістів багатьох українців. Проте вони забувають, що кожного українця, який любить рідну мову і хоче жити у не залежній від Росії державі, вороги нашої незалежності, рідної мови, нашої церкви, нашої культури обов'язково назвуть націоналістом, хочемо ми того чи ні. Ті українці, які сподіваються, що нашому народові більше підходить ліберальна ідея, і вважають її вищою від національної, дуже помиляються. Вони не знають, що в Європі ліберальна та інші партії почали виростати на національному ґрунті. В жодній європейській країні нема соціалістів, комуністів, соціал-демократів, лібералів тощо, які б бажали повернути своїм народам колоніальні кайдани. А у нас є такі партії. Тому і є потреба в націоналістах.

ВСТУП

Українські комуністи за наказом російських шовіністів упродовж 70 років такого понавигадували та наговорили (до речі, за допомогою українських журналістів та письменників) про українських націоналістів, що навіть українки стали лякати націоналістами своїх дітей. Та й після проголошення незалежності України тепер уже інтернаціоналісти різної масті та походження лякають українців, котрим набридла неукраїнська адміністрація і вони хочуть мати патріотичну українську владу, націоналістичним «елементом» (за висловом Д.Табачника). Вони нас вважають націоналістами тільки тому, що ми хочемо отримувати пенсію і зарплату хоч би на рівні прожиткового мінімуму, щоб вижити в цей страхітливий час розквіту неукраїнської влади під українським прапором.

Навіть «Тлумачний словник української мови» Анатолія Івченка, виданий 2002 року в уже незалежній Україні у Харкові для школярів накладом аж 30000 примірників, продовжує з комуношовіністичних позицій тлумачити поняття **націоналізм: «Ідеологія й суспільно-політичні погляди, що пропагують вищість інтересів власного народу, звичайно пов'язаних із ворожістю до інших народів, яка виявляється в дискримінації, переслідуваннях, терорі, війнах»**. Одначе про справжню сутність націоналізму, про цілі націоналістів і шляхи їх досягнення в сучасній Україні суспільство зовсім не знає. Хоч визначити, хто такі українські націоналісти, дуже просто: **націоналісти - це люди, які втілюють в життя українську національну ідею**. Тому, щоб зрозуміти, хто такі націоналісти і чому їх так не люблять і не люблять інтернаціоналісти, комуністи, німецькі фашисти та російські шовіністи, треба спочатку визначити, що таке національна ідея українців, і хто може її впроваджувати в Україні. До речі, у згаданому словнику сором'язливо пропущені слова "соціалізм" і "комунізм". Мабуть, тому, що сказати правду про ці антинародні ідеології і режими автор не хоче, а брехати боїться, бо ще надто багато свідків злочинного експерименту над українським народом, який проводили Ленін, Сталін, Хрущов, Брежнев, Горбачов за допомогою доморощених щербицьких, симоненків, морозів..., зайд та пройдисвітів. Більшість українців ще не забула дискримінацію та заборону всього українського, переслідування та репресії, терор проти патріотів, війни та голодомори, в яких українців знищували навмисне.

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ

ЯК ВИЗНАЧИТИ НАЦІОНАЛЬНУ ІДЕЮ УКРАЇНЦІВ?

Йде двадцятий рік нашої формальної незалежності, а ми ще й досі на державному рівні навіть не визначилися з нашою національною ідеєю, не зробили її рушійною силою нашого поступу до вільних народів Європи, демократії і технічного прогресу. Більше того, багато українців зовсім не розуміє сенсу нашої національної ідеї, не може її сформулювати, не усвідомлює її необхідності для життя - буття нації.

Про національну ідею українців останнім часом говорять дуже багато. Частіше це загальні розмірковування на кшталт: національна ідея - це набуття українцями державницької свідомості. Особливо часто можна почути, що наша національна ідея надто проста - це ідея державності. Таке визначення нам накидають лукаві інтернаціоналісти та зденаціоналізовані хохли, які з часів СРСР залишилися при владі і використовують її з метою особистого збагачення та задоволення своїх матеріальних апетитів і амбітних сподівань. Народ їм потрібен як дешевий, невибагливий робітник і джерело любові до влади. Вони стверджують, що український народ уже досяг своєї ідеї - виборів державності, і зараз тільки запеклі націоналісти заважають йому насолоджуватися здійсненням мрії. Владу інтернаціоналістів і хохлів зовсім не бентежить економічна залежність від інших держав і, як результат, непристойно низький рівень життя більшості громадян. Заради власної вигоди вони можуть поступитися політичною незалежністю, їм не пече наявність чужих військових баз на нашій землі, хоч це беззаперечна ознака політичної слабкості наших керівників і залежності держави. Крім того, державність тільки тоді принесе користь народу, коли всі державні посади займуть патріоти, а не табачники, астахови, азарови, кучми, кравчуки, тимошенки. Тому треба визнати, що державність, яку маємо, - не наша.

Звичайно, українці не можуть погодитися з таким визначенням національної ідеї, бо хочуть мати таку українську владу, яка втілювала б у життя споконвічні сподівання українського народу. Ми не задоволені тим, що в нашій незалежній державі керують-панують чужинці - інтернаціоналісти або люди, що так і не змогли вичавити з себе раба, тобто хохла. Тому у нас

домінують чужа мова, чужі звичаї і порядки. Тому і живемо ми в своїй, начебто незалежній державі, як у чужій, і по-чужому.

Екс-президент Кравчук вважає, що нашою національною ідеєю є добробут. Але спитайте в українців, чи потрібен їм добробут кастрованих кабанчиків? Їх утримують у чистих і зручних свинарниках, добре годують і навіть лікують, але мета такого піклування добре відома. Ні, не потрібен нам добробут, який обіцяють чужі й доморошені олігархи та інтернаціоналісти. Бо такий добробут не для вільних людей. З іншого боку - час показав, що інтернаціоналісти та олігархи не здатні забезпечити нам навіть такий, свинячий добробут. Бо нема межі їхньому прагненню до збагачення за рахунок нашого народу.

Якось на радіо виступав один із затятих інтернаціоналістів (М. Попович), який наводив думки закордонних діячів, які не тільки ставлять під сумнів необхідність національної ідеї для народу, а й вбачають у ній небезпеку прогресивному розвитку людства. Оскільки в інтернаціоналістів особливе ставлення і до української мови, і до українських патріотів, то до їхніх думок треба ставитися обережно, аби не потрапити в лукаву пастку. А щоб відповісти на запитання, чи потрібна національна ідея українцям та чи може вона бути небезпечною для інших народів і для людства, треба спочатку визначити, що то є - українська національна ідея? Це вкрай необхідно, бо росіяни і жидаї - і ті з них, що живуть в Україні, й ті, що мешкають в інших країнах, - та зрадники-хохли нав'язують не тільки українцям, а й світовій громадськості думку про агресивність, заповзятливість української національної ідеї й таким чином переконують усіх у шкідливості і навіть небезпечності для людства українського націоналізму. Тому націоналісти повинні так визначити і сформулювати українську національну ідею, щоб вона стала рушієм прогресивного розвитку України та була привабливою не тільки для українців а й для представників інших народів і зрозумілою для інших етносів. Тільки тоді зможемо зробити УНІ справою всього народу та матимемо підтримку інших освічених народів і світової інтелігенції.

Де треба шукати національну ідею українців? Тільки в житті, діях та піснях народу, у думках та творах його мудрих синів. Якщо проаналізувати хід боротьби українців з Польщею, Кримським ханством, Туреччиною, царською і більшовицькою Росією, кайзерівською і фашистською Німеччиною, неважко зрозуміти, що **нашу національну ідею справді треба виразити одним, але дуже**

містким, **словом - справедливість.** Тобто **Українська національна ідея - це висока і споконвічна ідея справедливості.**

Про справедливість мріяли Пилип Орлик, Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка. За справедливість билися українці і 1000 років тому в князівські часи, коли відстоювали право жити незалежно і не сплачувати данину сусідам, серед яких і найсильніша країна того часу - Візантія. Справедливість відстоювали наші пращури під проводом Северина Наливайка, Богдана Хмельницького, Івана Виговського, Івана Мазепи, Івана Гонти, Максима Залізняка, коли боролися проти гноблення нашого народу Польщею та Росією. Мрія про справедливість підняла наш народ після більшовицького перевороту на боротьбу за вільну Україну. Жага справедливості для свого народу давала сили патріотам у довгій боротьбі з фашистською Німеччиною і советською Росією під час Другої світової війни і після неї. **Бо українці завжди вважали справедливим кожному народові жити у власній державі, спілкуватися рідною мовою, мати свою церкву, самому обирати керівників, порядкувати на власній землі за власним звичаєм.** Тобто патріоти - націоналісти завжди боролися за право українців мати в своїй державі такі ж права, які мають німці в Німеччині, французи у Франції, поляки у Польщі. Бо це справедливо. Крім того, ми також хочемо, щоб і всі національні меншини мали в Україні такі ж права, які вони мають у Німеччині, Франції, Польщі. Треба визнати, що хохляцька формула: "Євреї в Україні повинні жити краще, ніж в Ізраїлі, а росіяни краще, ніж в Росії" завдала нам багато шкоди. Вони справді стали жити краще, але це призвело не тільки до занепаду нашої економіки, мови, культури, а й до подальшого відлучення українців від управління державою.

Прагнення щастя і справедливості властиві майже всім націям і будь-якій людині. Справедлива нація створює умови всім чесним громадянам жити красиво. Кожна розумна, смілива і порядна людина повинна боротися за справедливість для народу, серед якого живе, тобто має бути націоналістом. Непорядні, нерозумні, боягузи, інші аморальні люди заради багатства, визнання за кордоном або через свою тупість втрачають совість і честь. Вони легко зраджують свій народ, бо не розуміють, чому в своїй країні треба розмовляти своєю мовою, жити за своїм звичаєм, обирати до влади патріотів, а не лукавих і шахраюватих інтернаціоналістів.

Кожен народ має свою національну інтелігенцію. Інтелігент - людина, яка любить народ, серед якого живе, розуміє його національну ідею та допомагає її виборювати. До того ж інтелігент повинен мати досить знань, щоб бути добрим фахівцем у будь-якій галузі, досить сил, щоб дбати про своє здоров'я, без якого ані любов до народу, ані освіту, ані розумові здібності неможливо використати в усьому обширі на благо нації.

Щоб стати сильнішим, багатшим, освіченішим, народ повинен не тільки знати своїх героїв, видатних політиків і вчених та поважати свою національну інтелігенцію, а й славити їх перед іншими народами. **Народ, який шанує героїв, політиків, вчених та інтелігенцію своїх поневолювачів, ніколи не побачить волі.**

Народ, що дозволяє керувати державою своїм шахраям, - завжди бідуватиме. **Народ, яким керують зайди, приречений до загибуні.**

Люди, які не борються за втілення УНІ в життя, не мають національної гідності, а ті, хто виступає проти УНІ, - вороги або зрадники.

Малоосвічений народ не може зрозуміти своєї національної ідеї, не зможе відстояти своєї волі й опиниться в рабстві. **Народ, який отримує чужу освіту чужою мовою, сам, без боротьби, іде в рабство.**

Народ, який обирає розумних і сильних керівників з поміж себе, - швидко прогресує в усіх сферах і багатіє. **Народ, який дозволяє керувати собою зайдам і шахраям, бідує і, врешті-решт, розчиняється серед сильніших народів.**

Кожен, хто любить свій народ, мусить розумітися в політиці. Кожен, хто бажає своєму народові щастя, повинен стати націоналістом.

Тільки люди, які шанують пам'ять предків, здатні побудувати гідне майбутнє.

Кожного нормального українця, який хоче розмовляти рідною мовою, шовіністи вважають націоналістом. Тобто в Україні усякий порядний, освічений і розумний українець обов'язково стає націоналістом, навіть якщо він і не знає про це.

СКЛАДОВІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ

Справедливість вимагає, щоб кожен народ, що справіку живе на своїй землі, міг розмовляти своєю мовою, плекати свою національну освіту, науку та культуру, розбудовувати свою державу, утримувати армію на власних кордонах, отримувати інформацію із **своїх ЗМІ**, розвивати економіку, проводити у власних інтересах зовнішню і внутрішню політику, бо без усього цього народ приречений на загибель. Тобто **національна ідея - це система цінностей, необхідних для вільного життя всього народу і кожного його представника. Означені цінності є складовими національної ідеї.**

Українська національна ідея проголошує право і можливість всім чесним, законотворчим громадянам будь-якої національності жити в Україні так, як їй дозволяють власні здібності, освіта, працьовитість. Проте Конституція України, прийнята в 1996 році депутатами Верховної Ради, не враховує української національної ідеї і тому стала інструментом нищення українського народу, а не дороговказом для розбудови української нації та держави.

МОВА І КУЛЬТУРА

Щоб відлучити нас від рідної мови, росіяни після Переяславської ради стали не тільки її забороняти, а й почали прищеплювати, особливо через освіту, підступну думку про другорядність нашої мови, переконували нас усіма засобами, особливо тюрмами, розстрілами, Сибіром, у тому, що тільки російська мова є ознакою культури і освіченості. Зараз українцям треба спростувати цю ворожу і небезпечну для долі народу думку.

Зробити це не так вже й важко - адже наша мова і набагато давніша, і мелодійніша, і логічніша від російської. Я завжди згадую шкільного вчителя, який швидко і переконливо довів, що українська мова первинна і природна. Бо джерела наших слів: *м'ясо, ковбаса, сироватка, нагідки, мовчання* і тисяч інших ми знаходимо у нашій мові (*м'язи, ковбик, сир, нагода, мова*), а відповідні російські слова: *мясо, колбаса, сиворотка (сиворот навиворот), ноготкі* - це наші ж, але трохи покалічені слова, що свідчить про самодостатність нашої мови і вторинність російської. Українським школярам, котрі знають рідну мову, не треба

пояснювати слова "неділя" і "понеділок", бо й так ясно, що неділя - день відпочинку, а понеділок - то день після неділі. А коли українські школярі вчать російську мову, в якій слова "воскресеніє" і "понедельнік" не мають ніякої логіки, то ці учні змушені витратити більше часу і сил на запам'ятовування чужих не потрібних їм слів, ніж на засвоєння справді потрібних знань з інших предметів. Порівняння української і російської мов однозначно призводить до висновку, що українська мова є давньою і первинною, а російська - новоспечена, великою мірою є штучноствореною, другорядною мовою. Вивчаючи російську мову, ми, по-перше, втрачаємо багато часу, якого нам потім не вистачає для поповнення інтелекту і освоєння необхідних спеціальностей, а по-друге, спілкуючись з росіянами, набираємося чужих звичок, заводимо чужі порядки у своїй хаті. Становище погіршується тим, що російська мова є однією з найважчих мов світу. Тому досконало вивчити її важко навіть росіянам, а українців знання російської перетворює на малограмотних суржикомовців.

Постійне спілкування двома мовами вдома і на роботі виснажує людей психічно і розумово, робить їх недотепами. До речі, швейцарці, хоч і знають 4 мови, у своїх національних районах спілкуються тільки своїми рідними мовами, тобто у побуті і на роботі дотримуються одномовності.

Люди, які в своїй державі не зберегли рідної мови, швидко втрачають не тільки національну, а й людську гідність, честь, совість. Не забуваймо: якщо втратимо мову - втратимо і землю, тобто - державу. Тому так одностайно табачники, симоненки, бузини, морози, азарови, пнуться надати чужій мові статус державної.

А оскільки мова - культури основа, то говорити нині про українську культуру у російськомовній Україні нема ніякого сенсу, хоч культура народу може давати до держбюджету на кожную витрачену на неї гривню більше прибутку, ніж промисловість.

ДЕРЖАВА І ДЕРЖАВНИЙ УСТРІЙ

У засобах масової інформації часто обговорюється тема: держава для народу чи народ для держави? Інтернаціоналісти, яким сильна українська держава не потрібна, доводять, що держава - то щось другорядне, вона необхідна лише для того, щоб задовольняти потреби людей, а головною цінністю є людина. На мій погляд, відповідь на це запитання легше знайти, якщо

спробувати розібратись: будинок для людини чи людина для будинку? Відповідь, здається, відома: звичайно, будинок для людини. Але ж треба розуміти, що будинок сам не збудується, його має збудувати для себе людина, і, аби він задовольняв потреби людини, за ним треба постійно доглядати та наповнювати його необхідним.

Так і державу треба спочатку збудувати, розробити для неї необхідні закони, захистити армією і міліцією, організувати виробництво, торгівлю тощо. Тільки сильні держави (США, Німеччина, Англія, Франція тощо) забезпечують своїм громадянам вільне, безпечне, багате життя. А слабкі (Росія, Північна Корея, Китай) для власного збереження запроваджують тоталітаризм.

Українці з часу усвідомлення себе народом завжди бажали жити в своїй справедливій державі. Тому вони, окрім князя, мали ще й народне віче, яке було заслоном проти князівської бездарності і деспотії, проти влади багатіїв і воєначальників. Тобто з давніх часів в українському суспільстві не було надто багатих і зовсім бідних, не допускалося свавілля з будь-якого боку. Сильною була місцева влада.

Однак після приєднання до Росії всі демократичні інститути в Україні були поступово ліквідовані, а після більшовицького перевороту 1917 року проти безправної нашої нації, з метою її повної денационалізації, були застосовані геноциди і репресії.

Після проголошення незалежності у 1991 році владу в Україні захопили добре організовані інтернаціоналісти - колишні сексоти московського КГБ, які утворили кілька потужних політичних партій і разом склали партію влади. Тому всі наші гілки влади рясніють політиками, яким Україна, як європейська держава, не потрібна. Тому з 14 керівників урядів незалежної України і трьох наших президентів, тільки В.Ющенко дбав про народ: коли став Прем'єром у 2000 році, виплатив багаторічну заборгованість попередніх урядів (Масола, Фокіна, Кучми, Звягільського, Марчука, Пустовойтенка) робітникам, вчителям, медикам, пенсіонерам, студентам; а коли став Президентом, то подбав про відновлення пам'яті народу про голодомори і репресії, назвав героїв України героями, а катів - катами, визначив стратегічний курс розвитку держави у її союзі з Заходом. А якби Литвин, Мороз, Медведчук в 2004 році не здійснили Конституційної реформи і не позбавили Ющенка права впливати на економіку держави, то й економічної кризи тепер не було б.

Ясно, що Україну повинна захищати Українська Армія. А ми поки що маємо двомовне військо, значна частина офіцерів якого взагалі не бажає знати державної мови. Чи не тому навчальні ракети попадають у житлові будинки і в пасажирські літаки, а двомовні або чужомовні пілоти часто не розуміють один одного, не здатні відчувати відповідальності перед народом, що призводить до катастроф, як на Сквирському аеродромі, в Туреччині, Ірані тощо. Чужомовна армія не зможе захистити народ, якщо навіть намагатиметься зробити це, бо недієздатна. Зараз тільки окремі військові формування україномовні і боєздатні. Через властиву російськомовним тягу до аракчеевщини та безшабашності "наших" військових, в армії панує дідівщина. Крім того на деморалізацію нашої армії впливає відсутність установлених кордонів з Росією, Білорусією і Молдовою. Тому маємо найбільші в світі обсяги контрабанди.

Наші російськомовні прикордонники отримують нагороди від російської держави, мабуть, не за те, що закрили кордони для контрабанди. На початку 2011 року з України контрабандно вивезено сорок тисяч тонн гречки. Хіба справжні прикордонники могли б не помітити десятків потягів, що транспортували цю крупу до Росії? Звичайно, таку «блискучу операцію» неможливо було б здійснити без підтримки уряду.

ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ (ЗМІ)

Відомо: хто володіє інформацією, той володіє державою. Тому російські спецслужби не дали українським патріотам заснувати свої патріотичні масові газети, запровадити цікаві радіопрограми, поставити під свій контроль хоч би один канал телебачення. Проти нашої країни ось уже 18 років ведеться інформаційно-психологічна війна на знищення. В усьому світі немає жодної країни, 90% інформаційного простору якої було б віддано чужій державі, керівництво якої захоплене ідеєю знищити цей сусідній народ. Володіючи ЗМІ, вони сіють розчарування діями справжніх патріотів і так спотворюють правду та викривлюють дійсність, що у нас на виборах перемагають партії і блоки 5-ої колони, які теж мають на меті повернути український народ в московське ярмо. Чужі ЗМІ не дозволяють патріотичній українській інтелігенції розповідати народу навіть про українські традиції збереження здоров'я та виховання дітей. Ворожі ЗМІ мають неабиякі успіхи: українці за 18 років незалежності не стали

консолідованою нацією. Більшість нацменшин, особливо росіяни та жиди, не бажають жити у незалежній Україні. Українцям доводиться силою тягти їх до європейських стандартів життя. Щоб навести в Україні справедливий порядок, треба через референдум обмежити можливості чужих ЗМІ впливати на нашу свідомість, мораль і прагнення мати чесну та розумну владу.

Пропагандисти 5-ої колони кажуть, що українці східних і західних областей мають різний менталітет, що заважає формуванню української нації. Половина моїх родичів - чоловік понад 20, - рятуючись від голоду на Херсонщині і Миколаївщині, перебралися на Донбас у 1933-му та 1947-му рр. То що - у них змінився менталітет? У чому ж тоді різниця політичних уподобань східняків і західників? Тільки у тому, що на сході України до цього часу панують російськомовні ЗМІ, які спотворюють інформацію про нашу мову, культуру, історію, НАТО, Росію тощо. Тому східняки до цього часу думають, що українська мова селянська, а російська - культурна; що СРСР у 1945 році приніс народам Центральної і Східної Європи волю і мир, а не нове, ще пекельніше поневолення; що НАТО - агресивний блок, хоч країни, його члени, ніколи не напали ні на кого, проте змушені гасити пожежі братовбивчих війн у колишній Югославії та Афганістані, спричинених політикою Москви.

ЕКОНОМІКА

Кожна нація, відповідно до природних багатств своєї країни, розвиває власну економіку, стрижнем якої є національні підприємства. Сильні держави - це ті, що мають сучасне виробництво, яке задовольняє не тільки потреби власних споживачів, а й дозволяє багато експортувати. Прибутки від діяльності сучасних підприємств влада і власники використовують на розвиток науки, освіти, культури, охорони здоров'я, виховання дітей, забезпечення пенсій тощо. Україна майже всі сучасні товари: автомобілі, телевізори, пральні машини, холодильники, комп'ютери, мобільні телефони тощо купує за кордоном. **На торгівлі наживаються тільки урядовці та олігархи, а народ злидарює. В Україні неукраїнська влада зробила так, щоб всі найбільш прибуткові і стратегічні підприємства стали власністю інтернаціоналістів або російських підприємців.** Нам кажуть: «Не важливо, чиєю власністю стали наші підприємства, головне, щоб вони працювали. Адже ні заводів, ні фабрик, ні магазинів, ні землю росіяни до себе не вивезуть, і вони працюватимуть у нас,

даватимуть зарплату нашим людям та надходження до бюджету України. Але ж ми знаємо, що російські власники на зарплату українцям витрачають тільки 15-20% прибутку від діяльності українських підприємств, а всю решту вивозять у свою державу. Так робили і роблять колонізатори в усіх колоніях. Якби влада в

Україні була українською, то, по-перше, всі великі підприємства, які працюють прибутково, вона залишила б у державній власності, по-друге, всі середні прибуткові підприємства продавались би на відкритих аукціонах за максимальну ціну при умові їх розширення і підтримання стабільних надходжень до бюджету. Тоді бюджет України вже у 2004 році дорівнював би не 60 мільярдам гривень, а був би у 3-4 рази більшим. Тоді і рівень наших мінімальних зарплат та пенсій був би у 3-4 рази вищим. Поки неукраїнська влада проводить політику усунення націонал-демократів від політичного й економічного керівництва в усіх областях (навіть у західних, де свідомі громадяни саме націоналістам довіряють проводити реформи) України, доти українці будуть жити у своїй державі так само, як жили у польській і російській імперіях, як живуть тепер.

НАЦІОНАЛЬНА ОСВІТА

В Україні має бути українська національна освіта. Бо інтернаціональна освіта не спроможна виховати патріотів, її продуктом є денационалізовані, двомовні, байдужі до майбутнього нації, долі своїх батьків і навіть до долі своїх дітей, малограмотні спеціалісти, не здатні не те що розробляти нові технології і машини, а навіть розібратися в закупленій за кордоном техніці. В радянській Україні серед жидів людей з вищою освітою було у 8 разів, а серед росіян у 2 рази більше, ніж серед українців. Бо освіта в Україні була російська, тобто корупційна. Тому жида, які завжди мали багато грошей, легко влаштовували своїх дітей у вищі навчальні заклади. Саме тому Табачник виступає проти зовнішнього оцінювання знання абітурієнтів. Зараз всі діти, які бажають учитися, - а не тільки діти інтернаціоналістів і багатих хохлів, - повинні мати однакові права і можливості не тільки на середню, а й на вищу освіту. В Україні керівництво держави і досі впроваджує інтернаціональну, або, як вони кажуть, громадянську, освіту. Через це діти інтернаціоналістів мають можливості учитися і в наших вищих навчальних закладах, і за кордоном, а багато українців не може забезпечити своїм дітям навіть початкової

можливості отримувати освіту державною мовою. Навіть у Києві учні профучилищ, які приїжджають з провінції, змушені вчити російську мову. А навіщо вона їм? Краще б, замість російської мови, поглиблювали знання за фахом або опанували ще одну спеціальність. Це свідчить про відверту антинародність "нашої" сучасної влади. Більшій частині українських школярів усе ще втокмачують облудну і шкідливу думку про вищість російської мови, і в той же час в усіх українських школах учителі до цього часу бояться сказати дітям (як це роблять в усіх вільних державах світу), що наша рідна українська мова найкраща, і довести численні переваги української мови над російською.

Чому інтернаціоналісти різної масті так настирливо хочуть запровадити у нас не національну, а громадянську освіту, яка базується на двомовності? Аби змусити нас учити найважчу мову світу - російський "язик", що за умов перенасиченості шкільних програм призведе до нестачі часу на вивчення справді необхідних предметів: математики, фізики, хімії, географії, біології тощо. Це дозволить їм утримати нас неуками на задвірках освіченої і розвиненої Європи, довести до занепаду нашу економіку, звинуватити українців у неспроможності управляти власною державою і на цій підставі повернути в Російську імперію.

Росіяни у своїй державі навіть на землях автономних республік не вчать мов національних меншин, серед яких живуть, а нас змушують витратити час і розумові здібності на освоєння мов багатьох національних меншин (наприклад: румунську, російську, угорську), а у багатьох вищих навчальних закладах України знання державної мови необов'язкове.

Учні, яким у школі учителі—шовіністи прищеплюють зневагу до української мови, починають нехтувати своїми громадянськими обов'язками, зневажливо ставляться до Української держави, нашої культури, історії, видатних українських учених, літераторів, митців, артистів тощо. А якщо дитина не поважає держави, в якій живе, то вона погано вчиться, легко стає правопорушником, починає вживати алкоголь, наркотики, не слухає батьків, вороже ставиться до суспільних порядків тощо. Результати громадянської освіти уже добре видно у поведінці двомовних і російськомовних школярів. Саме таких школярів криміналітет Донецька виводить на вулицю демонструвати антидержавні й антилюдські настрої.

Тільки російськомовне виховання й освіта є винуватцями того, що серед українців так мало справжніх інтелігентів і націоналістів. Українська освіта мала б давати дітям тверді знання

про переваги нашої мови, про стосунки українського народу з сусідами, особливо з росіянами на всіх етапах історії, про нашу культуру і її відмінність від інших культур. Крім того, освіта має допомогти всім нам критично ставитися до імперської пропаганди. Людині, яка має справжню українську освіту, ніяка пропаганда не зможе нав'язати думки про культурність російського «язика», про ріднобратерство росіян і українців, про святість російської церкви, про вигідність мати з росіянами спільну економіку, спільну армію тощо.

Люди будь-якої національності, отримавши українську освіту, пізнали б мудрість української мови, її переваги над російським «язиком», цікаву і повчальну історію нашої Батьківщини, долучилися б до невичерпних джерел нашої давньої культури, і вже ніколи не голосували б на виборах за тих, хто намагається повернути нас в московські лабети.

ДОВРОСУСІДСТВО І ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА

Українці ніколи не зазіхали ані на територію, ані на мову, ані на церкву, ані на звичаї інших народів. Бо вважали це несправедливим. Цим ми відрізняємося від росіян, які в усі часи свого існування вважали справою своєї честі завойовувати землі сусідів, підкоряти інші народи, збагачуватися їхнім коштом. Ось і зараз більше половини надходжень до бюджету вони отримують, продаючи ненецький газ, татарську нафту, бурятський ліс, якутське золото й алмази тощо. А ми поки що і свого не вміємо вберегти від розбазарювання, через те інтернаціоналісти різних мастей і походження постійно використовують наше добро для особистого збагачення та на користь інших, рідніших їм, народів.

Чому українці, які під час розпаду Союзу мали кращі економічні стартові умови, ніж прибалтійські народи, так сильно відстали від них? Тому що мали надто низький рівень націоналізму, який є визначальним фактором у творенні незалежної держави. Це було і залишається головною проблемою України.

НАЦІОНАЛЬНО СВДОМЕ КЕРІВНИЦТВО

Справедливість вимагає, щоб керівниками українського народу були саме українці. Не забуваймо, що народ стає нацією, коли він утворює свою державу і стає у ній гегемоном. Тільки так він може захистити рідну мову, культуру, підняти національну

освіту, науку, економіку і створити рідну армію для захисту своїх надбань. А у нас у Верховній Раді більше половини депутатів - неукраїнці! Тож і дають вони згоду на призначення прем'єр-міністрами відвертих українофобів та приймають такі закони про мову, пенсії, зарплату, податки і таке інше, що ми живемо гірше всіх в Європі. Крім того, такі депутати, щоб зберегти нечесно нажите майно, намагаються повернути нас в лабети Москви і тому приймають постанови про вступ в ЄСП. Припинити злочинну діяльність деяких кланів, партій, олігархів проти українського народу в сучасних умовах можна тільки шляхом проведення справедливих і чесних виборів. Тому кланові й олігархічні партії довго протидіяли прийняттю Закону про пропорційні вибори, аж поки не навчилися використовувати місцеву адміністрацію, підкуп, шантаж, наклеп, суди і міліцію для фальсифікації результатів виборів.

Як тільки в усіх органах влади 90% місць (бо саме стільки українців в Україні) займуть українські патріоти, то вони швидко приймуть потрібні закони, наведуть в країні європейський порядок і приєднають Україну до Європейського Союзу, який є в наш час найсправедливішою міжнародною організацією щодо всіх своїх членів, що цілком відповідає українській національній ідеї.

РІВНІСТЬ ВСІХ НАРОДІВ

Ми, українці, мріємо в своїй державі жити за власними звичаями, як живуть люди в інших цивілізованих країнах. Ми не прагнемо мати такі ж права, як росіяни в Росії, бо ніколи не підкоряли інших народів, щоби потім викорінювати, нищити їх і займати чужі території для своїх переселенців.

Звичайно, кожний інтернаціоналіст-українофоб може вважати, що прагнення народу до справедливості, бажання відновити свою мову, звичаї, мати своїх представників у вищій законодавчій установі держави - Верховній Раді - та прийняті в демократичних державах стосунки з національними меншинами, таїть небезпеку. Але давайте визначимо - для кого? Для деяких кланів, що мріють встановити в Україні латиноамериканські порядки; для тих партій, що не визнають нашого права жити в незалежній і демократичній країні; для тих нацменшин, що звикли почувати себе на нашій землі господарями серед недотепних аборигенів. Справедливий інтернаціоналізм треба розуміти як рівність і взаємодопомогу всіх націй незалежно від їх чисельності і багатства, допомогу бідним і поневоленим, а також таким, чию

владу захопили олігархи чи тирані, як у багатьох колишніх республіках СРСР. Українці завжди жили за правилом, яке давньогрецька філософія сформулювала таким чином: «Ставлення кожної людини до інших має бути таким, якого вона сама очікує від них». На жаль, наші сусіди, очевидно, ще не доросли до життя за таким правилом.

РЕЛІГІЯ ТА ЦЕРКВА

Релігія не може бути складовою УНІ, бо серед українців є атеїсти і віруючі різних релігій: християни (церков: Київського та Московського патріархату, Греко-католики, Автокефальної церкви), мусульмани, іудеї, буддисти тощо. Якщо націоналісти будуть і далі проголошувати вірність своїм богам і церквам вищим за служіння Україні, то ми ніколи не об'єднаємося і не переможемо ворогів нашого народу, втратимо Україну. **Віра повинна бути суто індивідуальною справою кожного українця. Церква має бути відділена від держави, освіти, пропаганди.**

Проте всі ми є свідками, як українцям в Україні нав'язують церкву чужого патріархату і як розпалюють серед віруючих цього патріархату фанатичну ворожість до відродженої України й Української церкви. Але ж наша церква виникла ще тоді, коли ні про росіян, ні про їхню мову, ні про їхню церкву і гадки не було. Хіба це справедливо, що православні українці на українській землі не можуть молитися в Українській помісній церкві Київського патріархату за свій народ, за своїх керівників і героїв українською мовою?

Чужа російська церква завжди служила шовіністичній російській владі, тому й не захистила і не хотіла захищати наш народ від голодоморів, репресій, мовної агресії. Тому відновлення і зміцнення Української помісної церкви Київського патріархату - в інтересах всього українського народу: як для віруючих: християн і нехристиян, так і для атеїстів.

Визначальною складовою національної ідеї є мова. Бо чужомовна чи двомовна нація (коли другою мовою є мова колишньої метрополії, яка прагне відновити свій статус) не може мати ні національно свідомого уряду, ні патріотичної

армії, ні істинної, вірної народу церкви, ні поваги сусідів, ні справедливого порядку в державі.

Рідна мова - головна, хоч і не вичерпна, ознака націоналіста. Націоналіст у своїй державі розмовлятиме чужою мовою тільки з гостями з інших країн, які можуть не знати нашої мови. Нехтування рідною мовою на своїй землі - це найтяжча зрада свого народу, бо вона веде народно життя на колінаххзо самознищення.

УНІ НА СЛУЖБІ НАРОДУ

Усі можновладці повинні знати сенс української національної ідеї і зобов'язані втілювати в життя всі її складові. Л.Кравчук бачив сенс УНІ у власному добробуті, тому став використовувати посаду президента для особистого збагачення. Бо вся його життєва позиція полягала у формулі: "маємо, що маємо". І він хапав, що міг, як циган у чужій хаті. А Кучма, аби УНІ не спрацювала, оточив себе українофобами і разом з ними зробив усе, щоб зневажити нашу мову, культуру, науку, не встановлювати кордонів з агресивною Росією, зруйнувати виробництво і фінансову систему, загострити земельне питання і відносини з демократичними країнами... Тільки заклятий ворог або досвідчений агент чужої держави міг так швидко довести всі галузі економіки і суспільного життя до суцільної і глибокої кризи, як це зробив Л. Кучма. Йому допомагали підручні: Табачник, Бакай, Кінах, Пустовойтенко, Медведчук, Литвин та інші.

Щоб народ на виборах міг безпомилково визначити, хто є справжнім патріотом України, а хто вдає з себе борця за інтереси народу, проте дбає про власну користь або служить іншій державі, треба кожного кандидата в депутати та президенти і претендентів на всі державні посади перевіряти на ставленні до УНІ. І вже через 100 днів після вступу на посаду, по результатах діяльності нездатних та підступних необхідно звільняти.

Всі пункти УНІ: мова, державність, освіта, культура, економіка, зовнішня політика, внутрішня політика, армія, кордони, ЗМІ - взаємозалежні. І для того, щоб підняти рівень життя народу до європейських стандартів, треба їх усі виконувати. Візьмімо, наприклад, такий, начебто другорядний, пункт про облаштування кордонів по всьому периметру нашої держави. Багато людей не розуміє, як покращилось би їхнє життя, якби уряд виконав цю вимогу УНІ. Хоч зрозуміти це просто: якби через наші кордони не

завозилась дешева контрабанда, то працювали б наші підприємства і виготовляли взуття, одяг, галантерею, ліки тощо, а ми мали б роботу і поповнювали бюджет та пенсійний фонд. А поки ці товари завозяться до нас контрабандно без сплати мита і податків, наші працівники будуть безробітними, а бюджет України - злидненным. Отже, вирішувати проблеми сучасного національного державотворення — означає боротися за втілення в життя всіх пунктів УНІ. Людей, які усвідомлюють необхідність боротися за втілення національної ідеї, називають націоналістами.

Українська національна ідея - це не просто теоретичне обґрунтування нашої незалежності. УНІ - це інструмент, за допомогою якого можна і обов'язково треба перевіряти результати праці депутатів, урядовців, президентів на виконання обіцянок, які вони роздають під час висування своїх кандидатур в депутати, урядовці та президенти. Для цього треба внести зміни до Конституції. Бо Конституція 1996 року прийнята комуністичною Верховною радою з метою залишити український народ в зоні російського впливу. Завдяки тій Конституції російська мова продовжує панувати в нашій державі, пройдисвіти і зайди стали «нашою» національною елітою, а наші підприємства розкрадені, зруйновані або продані за безцінь стратегічному «партнерові».

Крім того, щоб УНІ стала державотворчою, її визначення має бути записане у Конституції, а всі складові слід враховувати при написанні і прийнятті статей Конституції, законів Верховної Ради та постанов Уряду. Отже, приймаючи нову Конституцію, треба врахувати всі пункти української національної ідеї.

СЬОГОДНІШНІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ У СВІТЛІ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ

Однією з застарілих проблем нашого державотворення є криза. Я продивився старі газети і переконався, що криза у нас не припиняється з 1991 року, коли до влади прийшли люди, яким незалежна Україна не потрібна, і тому вони не захотіли визначити УНІ і боротися за її втілення. Тож треба визнати, що ніякої - ані фінансової, ані економічної - кризи в Україні немає. Є криза кадрова. Провокатори, сексоти, інші представники 5-ої колони за фінансової підтримки російських структур захопили не тільки владу і понад 90% ЗМІ - вони очолили майже всі суспільні організації: вітеранські, жіночі, освітянські, наукові, інвалідські,

чорнобильські, молодіжні, фахові тощо і всі разом через свої ЗМІ ліплять негативний образ України в світі, формують постать малокультурного і злодійкуватого українця, сіють у народі розчарування діями патріотів... їм це робити не важко, бо майже усі дипломати (серед них і представники України в ООН, ЮНЕСКО, Раді Європи тощо), журналісти, вчені, письменники, юристи, спортсмени, керівники навчальних закладів і підприємств, а гакож офіцери війська та міліції пройшли за комуністичного режиму вишкіл КГБ і до цього часу не змогли розірвати зв'язків із цією ворожою всім народам структурою. За Д.Донцовим: «Всі кризи: політична, економічна, культурна є наслідком кризи національної». Навіть вічна криза Російської імперії пояснюється зневагою Москви до прав і свобод завойованих народів: чувашів, башкирів, мордві, черемисів, якутів тощо.

Оскільки 80% «наших» банків уже належить росіянам, то вони успішно працюють тільки тоді, коли отримують надприбутки. Це у них виходить дуже просто: вкладникам платять 15%, а з кредиторів здирають більше 30%. Оскільки російські банкіри не вкладають цих прибутків у промисловість, а якщо і вкладають, то в Росії, наша економіка постійно страждає на брак коштів. Крім того, прибутки вони вивозять не в гривнях, а в доларах, що призводить до постійного знецінення гривні і збільшенню попиту на валюту, тобто - до інфляції. Більшість наших підприємств ще за часів кучминого лихоліття стала власністю російських бізнесових структур. Тому прибутки і дивіденди з них теж вивозяться в Росію в доларах, що ще більше поглиблює інфляцію.

Подумаймо: чи може у країні, яка виробляє менше половини потрібних товарів, і в якій людям не вистачає житла, немає нормальних доріг, а поля заростають бур'янами, бути економічна криза і безробіття? Як бачимо, - може бути. Але тільки за умови етнічно чужої, цинічної, бандитської влади. Тож треба визнати, що причина усіх кризових явищ в Україні - це влада чужинців. Щоб виявити їх, досить подивитися на їхню діяльність через призму УНІ.

Оцінка діяльності Верховної Ради та її керівників після 1991 року через призму УНІ приводить до висновку, що ВР усі ці роки працювала проти українського народу. Тому не забезпечила його ані законами, потрібними для демократизації суспільства, ані законами, необхідними для переходу до ринкової економіки, ані законами, які сприяли б зближенню з європейськими країнами і організаціями. Всі ці роки у ВР більшість складалася з

представників партій і блоків, членами яких були колишні і теперішні комуністи та комсомольці. Вони і керівників вибирали таких, які служили не Україні: Плюща, О.Мороза, О.Ткаченка, В.Литвина, А.Яценюка і тому не дбали про втілення всіх пунктів УНІ у життя.

Замість потрібних народу законів: про референдум і люстрацію, про скасування недоторканності і відміну пільг депутатам та держслужбовцям, про справедливі пенсії і зарплати, про виборчу і судову системи тощо, ВР розглядає і приймає ті закони, що дозволяють депутатам використовувати свої посади для особистого збагачення і провокацій проти України та українського народу. Тут варто нагадати, що у прийнятому ВР 2001 року «Карному кодексі» закріплені «ліберальні» підходи до покарання громадян за економічні злочини. Це дозволяє шахраям і крадіям уникати конфіскації шахрайськи нажитого майна і, навіть, штрафів за ухиляння від сплати податків до бюджету. А які закони приймає ВР сьогодні в розпалі економічної кризи? То закон про вибори президента 25 жовтня 2009 року, то закон про гральний бізнес, то закон про пільги для себе, то постанову про святкування сімдесятиріччя комсомолу, багато членів якого так завзято допомагали комуністам проводити голодомори і репресії в Україні. І ніяких антикризових законів Верховна Рада, на відміну від усіх парламентів Європи, досі не прийняла!

На президентських виборах 2010 року народ не підтримав В.Ющенка. Більшість звинуватила його в тому, що він не зміг співпрацювати з зі своїми соратниками по «Майдану». Не всі розуміють, що стихійний протест українців проти фальсифікації виборів антиукраїнські сили використали, щоб підняти популярність своїх вождів і підірвати авторитет патріотичних лідерів. Хіба забули, як на Майдані добре організовані і оплачені групи людей по команді диригента горланили на весь Київ: «Юля!!! Юля!!! Юля!!!», щоб створити їй ореол української Жани Д'арк. І в той же час числені газети тієї ж Юлії розповсюджували плітки про нерішучість і недолугість Ющенка. А хто був «польовими командирами» Майдану? Її прихильники: Луценко, Зінченко, Турчинов, Мартиненко тощо. Тому з трибуни Майдану не пролунало жодного виступу справжніх патріотів про нашу мову, історію, культуру. Ані хор «Чумаки» Василя Триліса, ані хор Леопольда Ященка «Гомін» не змогли виступити з «Майдану», щоб хоч пісню згуртувати Україну, підняти патріотизм народу. Ющенко не зумів використати Майдан на славу нашого народу і

на його користь. Тому наступні вибори програв навіть таким «коштовним» політикам як Тигіпка та Яцепюк. Бо опирався не на народ, а на зайд, підсунутих у його команду ворогами.

Якби Ю.Тимошенко вболівала за долю України і наш народ, то вона ще на початку свого прем'єрства запропонувала б Верховній Раді прийняти такі закони: **1.** Про відміну пільгового пенсійного забезпечення депутатів і держслужбовців колишнього СРСР і незалежної України (бо ні ті, ні інші не заслуговують того). Це зекономило б бюджетні кошти понад п'ять мільярдів гривень щомісяця. **2.** Про будівництво за рахунок зекономлених коштів заводів і фабрик для випуску товарів (одягу, взуття, парфумерії, галантереї, лікарських препаратів тощо), які тепер до нас завозяться контрабандою, в основному через кордони з Росією. **3.** Про закриття всіх кордонів для контрабандних товарів. (А то Тимошенко активно бореться тільки з контрабандою з Європи, а східні кордони залишає прозорими і доступними не тільки для контрабанди, а й для нелегалів, чим завдає Україні понад мільярд доларів збитків щомісяця). Прийняття таких законів зробить наші товари конкурентними в Україні, що збільшить надходження податків до бюджету і дасть можливість легко впродовж одного-двох років вирішити всі: фінансові, економічні, соціальні, політичні, гуманітарні проблеми України.

Часто під час виборів антиукраїнські сили підкидають українцям гасло: «Геть усіх!» При цьому вони знають, що 5-та колона прийде голосувати обов'язково за свої партії: КПУ, СПУ, ПР, блок Литвина, БЮТ... І, якщо українці проголосують проти всіх, то саме проросійські партії знову матимуть більшість у ВР. Бо і ті українські патріоти, що не проігнорують виборів і не проголосують проти всіх, розпорашать свої голоси між свідомими українськими партіями, блоками, патріотичними кандидатами, українськими силами. До того ж більшість патріотів за інерцією проголосують і за таких, як Ю. Тимошенко, хоч вона давно і відверто співпрацює з кучмістами і п'ятою колоною.

Ми повинні зрозуміти, що політична боротьба в Україні ведеться між українськими силами і проросійською 5-ою колоною, якій допомагають жидівські, румунські, вірменські та інші інтернаціоналісти. Тож, якщо ми хочемо будувати свою державу, то маємо відрізати державницькі патріотичні сили від антиукраїнських і голосувати за своїх. А якщо своїх серед кандидатів немає то краще голосувати проти всіх, а не за менше

зло. Бо будь-яке зло може привести до знищення української нації. А голоси, віддані проти всіх, покажуть ворогам, що в Україні досить патріотів, готових підтримати вірних народові кандидатів.

На минулих вибоах чужинські ЗМІ переконали народ, що Ющенко не виправдав сподівань патріотів України. Обмануті виборці віддали голоси ворожим нашому народу кандидатам: Тимошенко, Тигіпко, Яценюку, а президентом стала людина, яку завжди підтримували сусіди. Тільки Ющенко міг подолати його, але йому уже не було віри, бо він у своїй боротьбі опирався не на фахівців-патріотів, а на втілених у його команду: Зінченка, Мороза, Мартиненка, Луценка, Катеринчука. Тому і програв. Тепер процес державотворення в Україні перервано, і всі ми знову будемо приречені довгі роки домагатися демократії, вільних виборів, захисту національних інтересів, боротися проти втягнення України у новий союз із Росією тощо.

В Україні знищені всі українські ЗМІ. Тому українська патріотична інтелігенція не змогла підказати народу, кого обирати, як аналізувати програми кандидатів, щоб не віддати голос зраднику чи зайді. Всі ми знаємо, чиї ЗМІ забезпечили перемогу кандидату-кучмісту. Тому заздалегідь знаємо і розуміємо всі подальші кроки нового керівника України, які він зробить проти України. Довибіралися!

УКРАЇНСЬКІ ПАРТІЇ І НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ

Навіть в одній державі різні партії по-різному розуміють і сприймають національну ідею. Але в демократичних, розвинених країнах всі партії: демократичні, консервативні, соціал-демократичні, ліберальні, націоналістичні, соціалістичні і навіть комуністичні створюються і працюють на благо свого народу. Там ідеології партій ґрунтуються на національній ідеї своїх народів. У демократичних країнах регіональні клани й олігархічні структури не можуть діяти як партії, бо партія - це частка народу, в якій мають бути представлені різні верстви населення з різними статками й освітою (від бідних до багатіїв, від робітників і безробітних до інженерів і науковців).

У державах, що виникли після розвалу СРСР, збереглася комуністична партія, яка розкололася на кілька окремих, схожих за ідеологією організацій. До речі, «наші» комуністичні партії не мають аналогів у демократичній Європі. Адже там всі партії сенсом свого існування вважають збереження, розвиток і зростання авторитету та сили своїх націй, а наші комуністи разом з

російськими дбають тільки про майбутнє російської нації, все роблять, щоб використати українців як сировину для збільшення і зміцнення російської нації, розвитку її культури, науки, мови, економік. А згадайте, як «українські» ліві (комуністи і соціалісти) у березні 1999 року прийняли постанову Верховної Ради про посилку наших військ на війну з НАТО на боці кривавого диктатора Югославії Мілошевича, бо це було вигідно Москві; як наші комуністи і соціалісти до цього часу ходять на демонстрації з портретами чужих вождів, які були найзлішими ворогами України; як вони захищають позиції російської мови в Україні, зайняті нею після голодоморів і репресій, вчинених тими ж таки комуністами за наказами московського уряду. Тепер комуністи-кучмісти відновили статус свого червоного прапора. Значить знову фарбуватимуть його нашою кров'ю.

Національна ідея українців не відповідає ідеології комуністів, бо вони не визнають права українського народу жити в не залежній від Москви державі і не допускають можливості здібним, розумним, працюючим людям жити краще за ледарів і дурнів. Щоправда, вони вважають, що керівникам-комуністам треба надавати пільги в забезпеченні житлом, харчуванням, відпочинком тощо на рівні керівників багатих країн, щоб жили вони в десятки разів краще, ніж безпартійні. І обґрунтовують вони свої пільги і привілеї тим, що надто важко вести народ до світлого майбутнього, яке вони так цинічно пообіцяли.

Комуністи, як і інтернаціоналісти всіх інших мастей, що не мають національної ідеї, працювати добре не вміють, тому не здатні суттєво збільшувати національний продукт. Вони можуть керувати державою, тільки грабуючи народ, тобто шляхом постійної експропріації грошей і майна у різних верств населення. Приміром, в Російській імперії вони спочатку здійснювали свої реформи за рахунок коштів царя та аристократів, потім використали майно буржуазії та поміщиків, тоді пограбували непманів, після цього куркулів і середняків, далі дійшла черга до репресованої інтелігенції і військових, а коли у всіх верств населення було забране все, обклали у сорокові-п'ятдесяті роки всіх громадян, навіть злиденних і вбогих, непомірним податком, який цинічно назвали «добровільною підпискою на облігації». До речі, ті гроші нам повернули у 80-ті роки, але вже вщент знеціненими рублями, якими советські прем'єри Рижков та Павлов спочатку заборонили користуватися, заморозивши їх на ошадних книжках, а потім і зовсім забрали в Москву для своїх потреб.

Ось приклади того, як «наші», українські комуністи дбають у ВР про інтереси народу. Голосується закон про обмеження зарплат і пенсій депутатам і держслужбовцям. Адам Мартинюк пояснює відмову комуністів підтримати закон: економія коштів від прийняття цього закону дозволить підняти пенсії малозабезпеченим громадянам тільки на кілька копійок. Йому і в голову не приходить думка про аморальність отримання комуністами надвисоких пенсій і зарплат серед зубожілого народу. Або закон про обкладення податком дивідендів. Комуністи не підтримали цього закону під тим приводом, що наші пенсіонери отримують кілька гривень на дивіденди від вкладених ваучерів, що допомагає їм вижити. Але, якщо вони справді думають про пенсіонерів, то хай би не обкладали податками тих, хто отримує дивіденди на один іменний ваучер, а ті, хто незаконно скупив за безцінь наші ваучери, хай би платили великі податки і збільшували бюджет. Особливо протестували комуністи проти оподаткування вкладів фізичних осіб, бо це, на їхню думку, в першу чергу зашкодить бабусям і дідусям, які відкладають кошти собі на поховання. Чомусь американські депутати додумалися до того, щоб не оподатковувати невеликі прибутки громадян, а з великих беруть податки за прогресивною системою. Все це свідчить, що комуністи тільки говорять, нібито піклуються про народ, а насправді, як і до 1991 року, дбають про негідників. Таким же чином поведуться й інші партії, в лави яких влились колишні комуністи, комсомольці та сексоти.

Після проголошення Незалежності значна частина «українських» комуністів, аби позбутися свого партійного минулого і зайняти вільну нішу в українському політикумі, створила соціалістичну партію. Ставлення соціалістів до національної ідеї українців мало відрізняється від ставлення до неї комуністів, а в демократичних державах соціалісти є великими патріотами своїх народів і, коли приходять до влади, підвищують рівень життя народу. Українські соціалісти все ще ходять під прапорами СРСР і з портретами Леніна-Сталіна, які були у ХХ сторіччі найбільшими ворогами України й українського народу. То чого доброго від таких соціалістів ми можемо чекати?

Переважаю більшість нових, нелівих, партій сформовано представниками 5-ї колони за сприяння режиму Кучми. Ці партії начебто служать різним кланам, окремим олігархам або групам олігархів, але насправді вони керуються спецслужбами імперії. Значна частина, якщо не більшість, членів цих партій - це теж

вихідці із лав КПРС. Наприклад, лідери партії Регіонів донедавна були комуністами. І хоч такі партії створювалися за зразками партій демократичних країн і мають відповідні назви, але, на відміну від патріотичних партій Європи, вони є об'єднаннями, мета яких - підготовка сприятливих умов для пограбування українського народу в період реформування економіки та захисту награваного. Тому вони так нахабно рвуться в органи законодавчої і виконавчої гілок влади, підпорядковують силові структури країни.

У демократичній Європі таких партій (комуністичних, соціалістичних, соціал-демократичних, християнських, аграрних тощо), аналогічних нашим, нема і ніколи не було, бо партійна система там формувалася ще тоді, коли у світі панували аристократичні і буржуазні принципи моралі. В Російській імперії після 70 років панування пролетарської культури і відповідної моралі, яка дозволяла проводити жорстокі репресії і голодомори, повністю забезпечувати потреби столиці і пролетарських центрів харчами та товарами і зовсім не турбуватися про мешканців провінцій, виросла верства керівників і їхніх підлабузників, українських і абсолютно аморальних. Це за їхнім бажанням і їхніми розпорядженнями для їхніх потреб працювали спецмагазини і спеціалізовані бази і спеціалізовані будувалося спецжитло і спеціалізовані санаторії... Працювати комуністи не вмівали, але на те, щоб налагодити систему забезпечення своїх сімей шляхом випускання дорогих і дефіцитних товарів зі складів підприємств за цінами, нижчими собівартості, здібностей у них вистачило. Саме такі діячі утворили в незалежній Україні десятки нових партій, які, хоч і проголошують демократичні гасла і програми, дбають лише про себе.

Як у повії не може бути коханого чоловіка, так і в сучасного інтернаціоналіста не може бути національної ідеї. У повії, окрім партнерів, є ще і сутенери або власники борделів, а в інтернаціоналістів є інша держава чи міжнародна організація, яким вони служать, ідея особистого збагачення за рахунок чужого народу або просто бажання добре пожити серед народу, який зумів збудувати свою багату і вільну державу. Інтернаціоналізм інтернаціоналіста, що служить іншій державі, - це прихована форма расизму, який веде врешті-решт до домінування однієї нації над іншими, як це було в СРСР. Служіння міжнародним організаціям (слов'янським союзам, русофільським братствам, сіоністським, християнським і терористичним організаціям) - це,

по суті, теж служіння на користь іншої країни і є злочином проти народу, серед якого живуть такі антипатріоти. Хочеш служити росіянам - їдь у Росію, хочеш служити жидам - їдь в Ізраїль, бажаєш укріпляти іслам - живи в мусульманській країні, а все інше є злочин не тільки проти народу країни, в якій мешкаєш, а й проти людства. Інтернаціоналісти, які служать ідеї особистого збагачення за рахунок чужого народу, - аморальні шахраї, які завжди хитро використовують продажність влади, недосконалість законів і безправність народу. Тільки тим, хто в чужій країні шукає спокою і нормальних умов життя, не можна докоряти, бо не кожен здатний боротися за наведення демократичного порядку у власній державі.

В демократичних країнах інтернаціоналістів ніколи не обирають на високі державні посади, які потребують самовідданої і чесної праці. У нас же інтернаціоналісти контролюють більшість політичних партій, які формують і підтримують непатріотичну українську владу. Тому саме інтернаціоналісти посідають більшість місць у Верховній Раді, Уряді і в Адміністраціях Президента. У інтернаціоналістів усіх мастей - від комуністичної до олігархічної, - замість національної ідеї, є мета - зайняти якомога вищі державні посади, щоб якнайкраще облаштувати своє життя серед іншого народу і за його рахунок та використати чужу їм націю в інтересах інших. В Україні вони повністю досягли своєї мети. Зараз уже всім відомі прізвиська «українських» міністрів і депутатів, мільйонерів і мільярдерів. І серед останніх немає жодного націоналіста, зате є всім відомі інтернаціоналісти. До речі, всі інтернаціоналісти для подолання опору народу широко використовують голодомори. Три великих голодомори, жертвами яких стали понад 12 мільйонів українців, провели у ХХ сторіччі комуністи. З приходом до влади у 1994 році Кучми в Україні розпочато ще один голодомор, який триває й досі і проводиться з метою послабити віру українців у можливість самостійного життя, щоб легше було нас повернути в Російську імперію, де комуністи й олігархи надіються забезпечити недоторканність неправедних капіталів від справедливого народного суду. «Українські» олігархи, якої б національності вони не були, «соромляться» боротися за національну ідею українців. Мабуть, тому, що для них національна ідея - це намір розкрадання національного майна.

У жидівського інтернаціоналізму, започаткованого К. Марксом, інша мета - очолити уряди інших народів, нав'язати їм свою політику та ідеологію. Тому їх так багато у нашій

Верховній Раді, Адміністрації Президента, Уряді. Чи не тому ми живемо гірше за всіх в Європі?

Інтернаціоналісти, навіть коли вони не служать чужим спецслужбам і не належать до 5-ої колони, - це ті, що втратили почуття спорідненості зі своїми етносами і **по суті є маргіналами цивілізації**. Вони завжди вносять дисгармонію в суспільство, серед якого живуть. Лише ті із них, що піднялись на достатній рівень інтелігентності, переймаються українською національною ідеєю, на роботі обов'язково переходять на українську мову, поважають українську культуру і звичаї.

Звичайно, після проголошення незалежності в Україні було засновано і кілька національно-демократичних партій, членами яких стали в основному щирі патріоти України, хоч, звичайно, до їхніх лав були вкорінені і багато сексотів КДБ колишньої імперії. Крім того, члени Організації Українських Націоналістів, котрі боролися під час Другої світової війни з московськими комуністами і німецькими фашистами, заснували свою партію під назвою Конгрес Українських Націоналістів на чолі зі Славою Стецько. Ця партія успадкувала постулати своїх попередників і зберегла традиції кращих синів України, які виборювали незалежність України впродовж майже всього ХХ сторіччя. Перша заповідь українського націоналіста звучить так: **ЗДОБУДЕШ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ АБО ЗАГИНЕШ В БОРОТЬБІ ЗА НЕЇ**. І це не просто слова, бо без української держави неможливо втілити **НАЦІОНАЛЬНУ ІДЕЮ** - першу і найголовнішу ідею кожного націоналіста - і забезпечити достойне життя українському народу. «Досягнення» теперішньої неукраїнської влади: злидні більшості громадян, катастрофічний стан культури, науки, освіти, охорони здоров'я, наркоманія, безпритульність дітей, злочинність - переконують у тому, що ми не здобули **УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ**. Боротьба за неї попереду.

Ідеологічним підґрунтям національно-демократичних партій є національна ідея, а члени національно-демократичних партій - націоналісти - це патріоти, які борються за втілення всіх пунктів національної ідеї українців у життя.

Якби націоналісти керували державою, то хіба вони б допустили цинічне порушення прав українців в українській державі, масове розбазарювання і розкрадання державного майна, вивіз капіталу за кордон, безробіття і злидні? Ні! Таке стало можливим тільки тому, що владу в Україні перехопили, керовані КГБ, чужі (російські і єврейські) інтернаціоналісти та їхні посіпаки

- зросійщені хохли. Це вони, використовуючи всі засоби масової інформації, розповсюджують плітки, начебто українці не здатні збудувати власну державу, начебто українці не мають національної ідеї, а якщо і мають, то вона не спрацьовує. Якою національною ідеєю керувалися колишні прем'єри Пустовойтенко і Кінах, якщо перший роками не платив навіть пенсій безпомічним пенсіонерам, а другий допрацював до того, що був змушений не відшкодовувати підприємствам податок на додану вартість. Натомість прем'єр Ющенко, керуючись у своїй діяльності національною ідеєю, одразу, з перших місяців свого прем'єрства почав розраховуватись з боргами своїх попередників перед пенсіонерами і державними службовцями. Чи є національна ідея у Януковича, видно по його діяльності.

Наші керманічі до цього часу не збагнули, що націоналізм їм треба розуміти як відповідальність за долю народу і держави, тому соромляться називатися націоналістами і вважають за краще вибирати соратників із числа інтернаціоналістів. Авжеж ані німець, ані жид, ані росіянин не будуть не спати ночами і обмірковувати, що можна корисного і доброго зробити для України. Більшість з них не проти України (хоч є і такі, що допоможуть будь-якому ворогу українства), та вона їм потрібна лише до тих пір, поки вони можуть заробити тут більше, ніж в Німеччині, Ізраїлі, Росії. Поки в Україні до влади не прийдуть щирі патріоти - націоналісти, народ буде бідним і приниженим.

Ставлення до складових національної ідеї (мови, прапора, гімну, герба, ЗМІ, справжніх кордонів з усіма державами, освіти, церкви Київського патріархату, чужих військових баз на нашій землі, оплати праці, виховання дітей тощо) є показником патріотичності й правдивості всіх українських партій і громадських організацій. Якщо партія, приміром, випускає газету російською мовою, то всі її запевнення про захист прав українського народу нічого не варті і є звичайнісінькою облудною пропагандою. **Якщо партія проводить свої з'їзди і конференції в багатих палацах з розкішними фуршетами в той час, коли народ голодує, то така партія не буде боротися за інтереси народу.** Якщо члени партії живуть у десятки разів багатше за народ, так, що навіть суми членських внесків у партійну касу перевищують пенсії більшості громадян, то така структура не відповідає прийнятому визначенню партії як частки народу, вона антинародна, бо є, по суті, кланом або кодлом. Вона ворожа державі, вона бореться за

владу для того, щоб потім вигідно продати наш народ сусідам. Якщо партія своєю метою проголошує демократію і гуманізм, але нічого не говорить про право українців мати на своїй землі такі ж права, які мають французи у Франції і поляки у Польщі, то це партія інтернаціоналістичних зайд, що підступно домовилися пожитися за рахунок чужого їм народу.

СОЦІАЛЬНИЙ АСПЕКТ УНІ

Національна ідея вища за соціальну і соціалістичну ідею, адже без справедливого ставлення до титульної нації будь-які розмови про соціальну справедливість - це найцинічніша демагогія інтернаціоналістів. Так комуністи обіцяли вирішити всі соціальні проблеми, нехтуючи національними інтересами народів СРСР, і нічого у них не вийшло - 70 років радянського соціалізму були роками дефіцитів товарів першої необхідності, щоденних черг, приниження і безправ'я. Так само **сучасний клановий режим в Україні декларує своєю головною метою вирішення соціальних проблем нашого народу, а ми живемо гірше від усіх в Європі.**

Люди, виховані у національно-патріотичному дусі, значно моральніші і стійкіші за тих, кого виховували у класовій ненависті. Порівняйте, приміром, бандерівців, які в умовах спочатку нацистської, а потім ще більш ублюдочної комуністичної окупації понад десять років боролися за незалежність України з генералами і офіцерами Советської Армії, котрі після перших же народних виступів у 1989-1991 роках одразу відмовилися від своїх комуністичних переконань.

Чому українські олігархічні партії проти впровадження всіх складових української національної ідеї в життя? Тому що більшість їхніх членів скористалася перебудовою економіки задля свого збагачення. Тепер вони бояться впровадження принципів справедливості, бо, по-перше, не хочуть навіть сплачувати податків з нечесно нажитих капіталів, а по-друге, бояться правди про використані ними методи збагачення. **Адже національна справедливість неможлива без всенародної правди.** Щоб уникнути відповідальності, олігархічні партії з усіх сил намагаються повернути пограбовану ними Україну в Московську імперію, в якій російські війська захищатимуть і їх, і неправедно нажиті ними капітали від українського народу.

А чому "українські" комуністи і соціалісти відкинули українську національну ідею і так наполегливо намагаються впровадити в Україні російську національну ідею, яка

виправдовує, навіть, освячує, загарбання інших, особливо сусідніх, народів, нищення їх або використання для збільшення свого етносу шляхом змосковщення? Причина в тому, що комуністи теж звикли жити в достатку. Повернути все, що втратили після проголошення Незалежності України, вони можуть лише в союзі з шовіністичними колами Росії. Тому для них найважливішою проблемою є не підвищення рівня життя народу, яке мав забезпечити Уряд Ющенка, не відновлення української мови, освіти, культури тощо, а приєднання України до Росії (згадайте, як Мороз і Ткаченко по кілька разів на день ставили на голосування питання про приєднання до Міжпарламентської асамблеї СНД).

Українські націоналісти, на відміну від комуністів, ніколи не вважали багатих ворогами народу, хоч серед націоналістів грошовитих людей не було (бо гроші постійно використовувались на українську справу: науку, освіту, мистецтво, освіту) Націоналісти вважають, що працьовиті, добре освічені, винахідливі люди можуть і повинні бути багатші за ледарів, малоосвічених, байдужих. Коли багатими стають талановиті організатори виробництва, винахідники, письменники, вчені, інженери, працьовиті фермери і керівники фабрик та заводів, - це справедливо і повністю відповідає українській національній ідеї. А коли, як у сучасній Україні, всілякі шахраї, перекупники, чиновники, державні службовці швидко стають мільйонерами в той час, коли більшість народу, серед них і талановиті письменники, вчені, винахідники, працьовиті селяни злидарують, то це свідчить, що до влади в державі прийшли не націоналісти, які мають національну ідею, а інтернаціоналісти, для яких українська національна ідея є чужою і небезпечною.

НАЦІОНАЛЬНІ ІДЕЇ ІНШИХ НАРОДІВ

Для більшості народів світу відстоювання справедливості теж є стрижнем національної ідеї. Але є і такі, котрі претендують на території інших народів, або навіть не визнають прав інших народів мати своє ім'я і жити відособлено. Таке ставлення до інших народів притаманне агресивним націям або таким, що не уявляють існування своєї держави без наявності в ній поневолених народів.

Російська національна ідея дуже проста і зрозуміла: приєднати, загарбати слабкішого, користуватися багатством

його землі: татарською нафтою, ненецьким газом, якутським золотом, українською залізною рудою, як власним, жити його працею, використати поневолений народ для подальших завоювань. Процес приєднання чужих земель російські шовіністи «скромно» називають_ «освоєнням нових територій». Згадайте: освоєння Сибіру, Дальнього Сходу, Камчатки, Прикаспію тощо. Начебто там до них не жив ніхто і ніколи... Ця ідея приваблива для більшості росіян, бо дозволяє відсталому російському народу жити, хоч не краще розвинених народів, зате багатше поневолених сусідів і на цій підставі утримувати свою національну пихатість вище національної гідності сусідів. **Росіяни свою національну ідею розуміють як право вести чи тягти за собою інші народи.** Хоч ні на пряму свого шляху, ні мети росіяни самі ще й досі не знають, бо не можуть прожести російського письменника Солженіцина «Как нам обустроїть Росію» служити дороговказом нації. Особливістю російської національної ідеї є вороже ставлення до представників тих народів, які також хочуть «обустроїть» свої держави за своїм звичаєм. Російський варіант інтернаціоналізму веде врешті-решт до домінування однієї нації над іншими, як це було в СРСР, з подальшим злиттям всіх народів в одну націю, звичайно, російську.

Сіоністи національну ідею свого народу обґрунтовують «богообраністю», яка начебто дає їм право керувати іншими народами. Чи не тому кожні 100 тисяч жидів, що живуть в Україні, мають у нашій Верховній Раді більше, ніж 50 представників свого народу, а кожні 100 тисяч українців - тільки 0.7 депутата?

До речі. жида не люблять, коли росіяни, поляки, українці та інші народи називають їх жидами. Вони кажуть, що ми вкладаємо в це українське (а також і польське) слово негативний, образливий для них, зміст. Хочуть, щоб ми називали їх чужим для нас іменем - євреї. Українці їм на це відповідають: живіть і поведіться в Україні так, щоб в українській мові слово «жид» отримало позитивне, шляхетне, навіть величне значення. Тим паче, що в Росії слово «євреї» теж давно вже несе на собі відтінок презирства. Називаємо же ми мешканців «Германії» німцями, і вони не обурюються. Бо це теж давня назва того народу. Мабуть, мали українці якісь підстави називати інші народи по-своєму: німцями, жидами, кацапами.

Національна ідея народу США полягає в тому, щоб жити в найсильнішій, найбагатшій, найдемократичнішій країні світу. І американський народ чудово справляється з таким важким завданням. І, хоч історія США почалася значно пізніше, ніж історія Росії, досягли вони вершини світового прогресу досить швидко та впевнено завдяки демократії і дотриманню прав людини, про що в Російській імперії ще й досі навіть не мріють.

Справедлива національна ідея в будь-якій демократичній країні стає дороговказом не тільки для її титульного народу держави, а й підтримується людьми всіх національностей і етнічних меншин, що живуть у цій державі. Якщо людина народилася в державі іншого народу, то для неї природно і розумно бути патріотом держави, що дає їй притулок, і підтримувати її національну ідею. Інакше вона приречена жити серед людей, яких не поважає, і в умовах, які їй не подобаються. Тобто буде нещасною все життя. Тому у Франції чистоту французької мови, демократію, національну освіту тощо підтримують всі громадяни країни, незалежно від етнічного походження і віри. А в Україні, через засилля російських ЗМІ у інформаційному просторі, багато громадян (переважно росіяни, жиди і хохли) нехтують українською мовою, підтримують російську освіту і чужомовність в українській армії. Тому наше суспільство замість того, щоб разом піднімати життєвий рівень, культуру, освіту, боєздатність армії тощо, змушене долати непередбачені труднощі.

НАЦІОНАЛІЗМ І НАЦІОНАЛІСТИ

Національну ідею впроваджують у життя націоналісти. Чим вони відрізняються від звичайних патріотів? Націоналіст - це патріот, який не тільки хоче жити у власній державі, розмовляти рідною мовою, мати національну освіту, економіку, армію тощо, а й **свідомо бореться** за право все це здобути, бути рівним серед вільних народів. На початку цієї брошури було дане означення націоналізму з погляду шовіністичної проімперської пропаганди, з погляду тих сил, яким націоналізм заважав проводити репресії і голодомори, переселення і змосковщення. Тепер наведемо формулювання, яке ґрунтується на справжніх, а не вигаданих справах і досягненнях націоналістів: **націоналізм - ідеологія і суспільно-політичний світогляд, що відстоює справедливі права своєї нації (на незалежність, рідну мову, культуру, звичаї, вільну економіку тощо) від посягань агресивних народів і в разі потреби вживає всіх засобів, серед них і збройний опір, для захисту свого народу від військової, економічної, інформаційної чи мовної окупації.**

Чому в демократичних європейських країнах немає націоналістів? Тому що громадян, які розмовляють рідною мовою, розуміють переваги національної освіти, шанують свою культуру, поважають своїх учених, письменників, державних діячів тощо, у Франції називають французами, в Англії - англійцями, у Німеччині - німцями. Тому що у названих і всіх інших вільних країнах кожен

громадянин відстоює права своєї нації від посягань чужих політиків, захищає національні інтереси у всіх сферах міжнародної політики. А в Україні росіяни після Переяславської лиходійної ради репресіями, голодоморами і підкупом спочатку змусили українців стати російськомовними, а потім почали прищеплювати думки про вищість інтересів російського народу, про меншовартість українців, про відсталість нашої мови, культури, про спільність історії і долі. І хоч вся ця «братня» пропаганда ґрунтувалася на брехні та імперських вигадках російських шовіністів, спростувати її ми не мали права, бо були окуповані, та й уже не могли, бо разом з мовою втратили свій інформаційний простір. Тож українців з дитинства привчали шанувати російську мову, культуру, відстоювати російські інтереси, соромитися всього українського, а тих українців, які ще пам'ятали. «чиїх батьків вони діти», і боролися за інтереси своєї, української, нації, лукаві росіяни вигадали називати націоналістами і прищепили

українському народові думку про зрадливість націоналістів. Українські націоналісти справді ніколи не були вірними російській владі, бо бачили її приховане бажання використати в своїх цілях і повністю змосковщити, тобто знищити, наш народ. Тому московська пропаганда нав'язувала нам думку про шкідливість українського націоналізму інтересам самого народу, який (немов би!) давно вважає себе меншим братом російського народу, прийняв його національну ідею (**об'єднати навколо себе якомога більше різних народів, довести їх до страшених злиднів, аби разом протистояти вільним і багатим країнам**) і готовий терпіти і страждати, щоб допомогти Росії утвердитися у світі в якості найбільшої імперії.

Націоналісти - рідні діти народу і його перші помічники та захисники. Якщо батьки не люблять своїх дітей, не довіряють їм вести свої справи, то неодмінно потрапляють у тенета шахраїв - інтернаціоналістів, стають залежними від інших народів.

У КОГО "НЕ СПРАЦЮВАЛА" НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ?

Ми уже з'ясували, яка наша національна ідея. Тепер давайте, врешті-решт, з'ясуємо, чому вона у деякого «не спрацює». Коли в країні на кожного свідомого націоналіста припадає сотня відгодованих комуністичним режимом комуношовіністів, частина яких після краху комуністичної ідеї перелицювалася на "демократичних" шовіністів, тобто на інтернаціоналістів, то сподіватись, що вони дадуть українській інтелігенції, винищеній на 90% задовго до отримання незалежності, можливість нагадувати і роз'яснювати українському народові зміст національної ідеї, не доводиться.

Справді, всі ЗМІ залишаються у комуністів, соціалістів і інтернаціоналістів. Таким чином свідомо українська інтелігенція майже зовсім ізолюється від українського народу, а натомість йому нав'язують підступні думки про спільну історію з росіянами, про слов'янську і церковну єдність. Хоча при наявності українських - не тільки за мовою, а й за духом - ЗМІ українські інтелігенти швидко довели б, що українці, як і всі інші народи Європи, можуть і без знання російської мови, щиро молитися своєю мовою у церквах первинного Київського патріархату, а не у створеній Леніним церкві Московського патріархату, і прагнуть жити саме в демократичній державі. а не тоталітарній. Тільки за таких умов наша країна може стати багатою, а народ - щасливим, бо ми, українці, побачили б, що тепер вже тільки від нас залежатиме

життєвий рівень сьогодення і майбутнє наших нащадків, та подвоїли б зусилля в розбудові своєї держави. Це зрозуміли б і всі національні меншини, бо побачили б, що в цій країні ніяких національних пілг і додаткових можливостей ніхто не матиме, що тільки праця визначатиме місце кожного в суспільстві, і чесно працювали б, аби теж жити краще.

Тож, маючи такі родючі землі і багатющі поклади корисних копалин, наш народ при умові справжньої незалежності впродовж кількох років **міг би** досягти європейського рівня життя. **Міг би**, проте за 18 років після проголошення Незалежності навіть втратив стартові можливості. Чому?

Бо владу в Україні захопили люди, що не мають національної ідеї і не хочуть її шукати. Країна, президент якої заявляє, що в ній «не спрацювала» національна ідея, ніколи не вибереться з кризи. Адже подібні заяви свідчать лише про нездатність такого президента зрозуміти свій народ і його багатотисячну мрію, свідчить про те, що президент у своїй діяльності буде спиратися не на патріотичну інтелігенцію, яка тільки і спроможна вивести свій народ на широку дорогу прогресу і процвітання, а на лукавих зденационалізованих хохлів (таких, як П. Лазаренко, який цілком поділяє погляди російського шовініста Солженіцина стосовно України) або на представників інших націй, що під машкарою інтернаціоналістів тільки й очікують слушного часу, щоб поживитися за рахунок чужого для них (нашого) народу.

Якщо Богдан Хмельницький мав національну ідею, то він і соратників підібрав відповідних: Данило Нечай, Іван Богун, Іван Виговський... А кого зібрав у свою команду Л.Кучма? Це вже відомі Лазаренко, Табачник, його наступник Кушнар'єв (який "прославився" хіба що тим, що встановив у Харкові пам'ятник безмежному українофобу, російському маршалу Жукову), а також одіозні Рабінович, Шмаров, Азаров, Тигипко, Кінах, Волков, Ворсінов тощо. Надто багато в державі таких, для кого національна ідея полягає в тому, щоб поживитися за рахунок народу. А що кажуть люди, що пишуть газети про патріотизм «нашої» політичної еліти, вчинки їхніх дружин, інших родичів? Сумно слухати і читати. Тільки наявність національної ідеї в душі керівника дає йому змогу побачити цю національну ідею в душах інших, надихає на чесну працю і чисте життя, робить його вартим народної поваги і пошани.

На жаль, політика сучасних керівників України, як і їхніх попередників - комуністів, полягає в ігноруванні чи, точніше,

зумисному неприйнятті української національної ідеї, відкиданні тих переваг, які вона дарує суспільству, в намаганні нав'язати нам замість національної - ідею служіння Російській імперії чи ідею комуністичного Інтернаціоналу. Проте зрозуміло, що служіння будь-кому не може бути настільки ж продуктивним, як праця на себе, на благо свого народу. Не дарма ж **національна ідея вважається найбільш продуктивною і прибутковою**. Саме неприйняття національної ідеї нашими керівниками-інтернаціоналістами і лідерами лівих партій сприяло росту корупції, розбазарюванню, прихватузації народного майна керівниками різного рівня з одного боку та зубожінню і зневірі народу - з іншого. Якби, приміром, П. Лазаренко сповідував національну ідею і мав національну гідність, то не носився б по світах з чужими паспортами та вкраденими грошима.

Тепер всю владу в Україні контролюють кучмісти, у яких національна ідея не спрацювала. Вони, звичайно, намагатимуться, щоб і ми, українці, її забули. Тому вони так завзято знищують нашу мову, ліквідовують нашу освіту, руйнують нашу економіку...

ХТО ТА ЧОМУ НЕ ЛЮБИТЬ І БОЇТЬСЯ НАЦІОНАЛІСТІВ?

Відомо, що патріоти на державних посадах працюють у десятки разів краще і продуктивніше, ніж інтернаціоналісти. Але у нас все ще панують імперські порядки, які передбачають високі ставки і широкі пільги всіляким державним службовцям. Тому до державної служби тягнуться не тільки ті, хто має сили і знання, щоб зробити щось корисне народу, а в першу чергу ті, хто хоче жити краще за інших або мати більше можливості шкодити нашому народові. Як відрізнити чесного і розумного патріота від аморального і тупого інтернаціоналіста, коли зараз всі навчилися промовляти патріотичні промови, співчувати знедоленим і обіцяти? Тільки за результатами праці. Адже будь-хто, готуючись зайняти державну посаду, має думати, що і як він зробить на користь державі. І якщо впродовж 100 днів у нього нічого не вийшло, то треба дати йому можливість попрацювати років 5-10 в іншому місці, не на державній службі.

Крім того, націоналіста від інтернаціоналіста можна відрізнити по ставленню до державної мови, державної служби, державного майна: справжні націоналісти принципово не розмовляють в Україні з українцями-хохлами російською мовою, принципово чесно ставляться до виконання службових обов'язків, їм огидно красти.

То чому ж наші керівники так люблять призначати на державні посади інтернаціоналістів і так сахаються націоналістів? По-перше, тому, що інтернаціоналісти думають тільки про те, як збагатитися за рахунок нашого народу, і їх мало хвилює, правильну чи неправильну справу робить начальство, добро чи зло воно творить. Вони ніколи не суперечать керівництву і на словах завжди підтримують його. Тобто інтернаціоналісти дуже зручні і ручні, з ними легко і приємно працювати, особливо славолюбцям. По-друге, вони ніколи не заважають підлеглим шахраям робити свою справу, а підлеглим ледарям або неукам нічого не робити, що завдає неабияких втрат державі. Зрозуміло, що такі непатріотичні підлегли ніколи не скаржаться на інтернаціоналістів, вони їх теж цілком влаштовують.

Націоналісти, навпаки, звертаються до керівництва з корисними і прибутковими для держави і народу ідеями та пропозиціями, вимагають негайно поліпшити справи, вжити заходів тощо. З ними начальству незатишно і важко працювати. Вони незручні в управлінні, з ними неможливо домовитися на здійснення брудної справи. Від них важко приховати злочин. Від підлеглих такі вимагають сумлінної праці на користь народу, всіх контролюють, звільняють ледарів, шахраїв віддають під суд. Уявіть собі, як до націоналістів ставляться співробітники-інтернаціоналісти, яким доводиться приховувати від них хабарі, прогули, розбазарювання державного майна, наплювацьке ставлення до праці.

Тому націоналісти - найзапекліші вороги для всякого роду інтернаціоналістів, зрадників, шахраїв, крадіїв, злочинців. Тому їх так не люблять російськомовні інтернаціоналістичні засоби масової інформації. Тому їх так ненавидять шовіністи, сіоністи, комуністи, соціалісти. Тому їх оббріхують, замовчують, відтісняють від важливих справ, щоб їх не знав або зневажав народ. Через це народ терпить збитки від кудюкіних і кравчуків, лазаренків і кінахів... І нема їм числа в наших управлінських структурах, і ніхто нам не скаже, скільки в нас украдено, скільки нами не зроблено, скільки нами втрачено.

Оскільки представники олігархічних і лівих партій не мають національної ідеї, то вони не здатні вирішувати наші національні проблеми. Думати про народ, продукувати корисні ідеї для вирішення насущних проблем народу можуть лише націоналісти. Саме через те, що націоналісти навіть у роки незалежності відсторонені від влади і не мають ніяких можливостей втілювати у

життя свої ідеї, ми дійшли до такого життя, коли політика, економіка, виробництво, стан соціального забезпечення дітей, пенсіонерів, інвалідів, наука, культура тощо - все переживає суцільну глибоку кризу.

Щоб ізолювати народ від націоналістів, не випустити українців із «братніх обійм», шовіністи з усіх сил перешкоджають поверненню українців до рідної мови, власної історії і своєї культури. Вони весь час протиставляють українцям західних областей, які пізніше стали жертвою СРСР і ще не забули рідної мови, мешканців південних і східних областей, яких російські комуношовіністи за допомогою голодоморів і репресій зробили російськомовними, відірвали від рідної культури і церкви, нав'язали їм свою історію і своїх кривавих вождів. Хіба стали би ми всі 18 років у незалежній державі терпіти таке свавілля олігархів і комуношовіністів, якби були впевнені, що більшість українців Східної і Південної України підтримає енергійні виступи патріотів, щоб звільнитися від неукраїнської влади? Тому перед кожним свідомим українцем стоїть важливе завдання донести правду про нашу і чужу мову, культуру, віру, історію до кожного співвітчизника, який ще не вирвався з лабет чужої імперії. Як тільки ми об'єднаємося навколо своїх національних цінностей, то вже ніхто не завадить нам жити по-українському серед інших вільних народів Європи.

Коли в органах влади патріотів-націоналістів називають фашистами, це означає, що владу в державі захопили ворожі народу шовіністи чи сіоністи.

НАЦІОНАЛІЗМ СЕРЕД ІНШИХ ІЗМІВ

Кожна нація має свою національну ідею. Про національну ідею українців йшлося вище. **Націоналісти - це свідомі, принципи, самодостатні патріоти свого народу, які борються за втілення національної ідеї силами (і за рахунок) своєї нації.** Метою Росії завжди було знищення нашого народу шляхом його денационалізації і поступового змосковщення. Ще й зараз різні російські політики, інтелігенти, гумористи галасують: «Росія і Україна - это одно і то же» і тому радять нам відмовитися від своєї мови, забути свою історію і культуру. Тільки завдяки боротьбі українських націоналістів український народ зберіг свою самобутність і сили для облаштування України серед народів вільної і демократичної Європи. Саме тому росіяни патологічно

ненавидять українських націоналістів. **Патріоти, які борються за втілення національної ідеї свого народу за рахунок інших народів, - це шовіністи та фашисти. Це на їхній совісті війни, голодомори, репресії та інші криваві злочини проти багатьох народів.**

Фашизмом російські тлумачні словники називають відверту терористичну диктатуру найбільш реакційних імперіалістичних елементів фінансового капіталу. Вважається, що фашизм виник тільки у ХХ сторіччі, але це не зовсім так. Фашизм має два види, відомі у світі як німецький і російський. Їх об'єднує активний шовінізм - зневажливе, навіть вороже ставлення до інших народів. Німецький різновид фашизму справді виник у ХХ сторіччі. Він був обумовлений тим, що німецька нація, яку фашисти вважали найвищою і найкращою у світі, за їхніми переконаннями повинна мати більше простору, територіального теж, для свого розвитку. Цим вони оправдовували загарбання чужих територій, знищення народів, переселення їх на гірші землі або поневолення з метою використання на важких роботах. На місце знищених людей планувалося переселення німців.

Російський різновид фашизму, більше відомий як шовінізм, дещо відрізняється від німецького. По суті, шовініст - це малоосвічений і малокультурний фашист. Сьогодні для росіян фактор нестачі територій має другорядне значення, оскільки вони впродовж багатьох століть активно приєднували землі малочисельних народів Півночі і Далекого Сходу Євразії, тих які, звичайно, не могли захиститися від росіян. І зараз Російська імперія найбільша у світі. Для росіян впродовж кількох віків найголовніша проблема полягає в тому, щоб збільшити свій етнос на захоплених малонаселених територіях. Своєї мети вони досягають, по-перше, через зросійщення місцевого населення - саме тому на величезній території між Санкт-Петербургом і Магаданом зникли десятки народів, що колись вільно жили там. **Росіяни завжди діяли за правилом: якщо ворог не здається, його зросійщують.** По-друге, шляхом переселення в необжиті райони імперії великої кількості людей з інших, густіше населених колоній: України, Польщі, Литви, Латвії, Естонії, Білорусії, а також із Північного Кавказу - і поступового їх зросійщення в чужих краях.

Але росіяни, ще задовго до появи німецького різновиду фашизму, широко використовували його методи - знищували, виселяли і переселяли народи. Так, ще у XV віці московські царі

застосовували фашистські методи знищення мирного населення Новгород, Твері, Казані тощо, ще у XIX сторіччі було виселено кількост тисяч кримських татар і адигейців, а у XX столітті виселялися чеченці та інгуші, німці і кримські татари... Але найбільше потерпіла від «старшої» сестри Україна, в якій тільки у XX столітті було безпосередньо знищено понад 20 мільйонів українців і близько 10 мільйонів виселено за Урал та на Північ. На їхнє місце в Україну задля її змосковщення переселено майже 10 мільйонів росіян.

Коли у XX столітті росіяни впровадили більшовицьку версію Російської імперії, вони прикривали фашизм і шовінізм комуністичним інтернаціоналізмом, який став імперською ідеологією втручання у внутрішні справи народів з метою їх поневолення і подальшого знищення шляхом мовної, культурної, освітньої інтервенції. Згадаймо, як інтернаціоналісти різного походження після перевороту 1917 року утворювали в Україні комуністичні партії та уряди, в яких не було українців. Російський варіант інтернаціоналізму веде врешті-решт до викорінення мов, релігій, культур усіх народів імперії і до всебічного розвитку однієї нації, звичайно, російської, як це було в СРСР, із подальшим злиттям всіх народів в одну націю, звісно, російську. Щоб якнайшвидше досягти мети, впровадили постійні репресії проти інтелігенції і заможних селян, проти бідняків - голодомори, а наших воїнів майже озброєними російські маршали посилали проти фінів, а потім проти німців на вірну загибель. Ну, а про економічне гноблення і говорити не варто - брали «старші брати» у нас, що хотіли і скільки хотіли. Останній шмат хліба (під час розкуркулення) вибивали з рук дитини... Росіяни в боротьбі з українством розробили і широко використовували метод, порівнянно з яким німецькі газові камери можна вважати дитячими пустощами. Це - добре сплановані і безжалісно проведені голодомори, від яких у XX сторіччі загинуло більше 10 мільйонів українців.

Треба зазначити, що шовіністи і фашисти всіх націй здійснюють свої найбільші злочини над іншими народами на землях цих народів. Протистояти фашистам і шовіністам, щоб захистити свої народи від геноциду можуть лише націоналісти. Прикладом безкомпромісної героїчної боротьби націоналістів з німецькими і російськими окупантами є боротьба Організації Українських Націоналістів у роки Другої світової війни.

Фашизм, шовінізм, сіонізм визначені ООН як антилюдські ідеології, а боротьба народів на своїй землі за визволення проти будь-якої агресії і окупації визнана **законною і справедливою**.

Український націоналізм - це найвища форма патріотизму. Впродовж 800 років бездержавності українські націоналісти допомагали українському народу зберегти мову, любов до своєї землі, давню культуру. Роль націоналізму особливо велика зараз, коли «українська влада», прикриваючись патріотичними гаслами, проводить антинародну внутрішню і зовнішню політику і прискорену денационалізацію, коли багато українців зневірилося у своїх силах і здібностях збудувати сильну і багату, щасливу і справедливую для всіх державу.

Сучасний розподіл політичного спектра України дозволяє антиукраїнській владі тримати український народ у постійній напрузі очікування все нових і нових негараздів у соціальній (подаліше погіршення життя), економічній (зростання безробіття, інфляція, девальвація), політичній (приєднання до російського простору) сферах.

Антинародна влада за допомогою підпорядкованих їй ЗМІ поставила в центр українського політикуму кланові та олігархічні партії, а націонал-демократичні назвала правими, які начебто разом з лівими утворюють ліву і праву опозицію до влади. При такому розподілі олігархи отримали можливість проголосити себе «центристами» — представниками народу, а лівих і правих називати деструктивними силами, які заважають їм будувати незалежну Україну. Крім того, треба чітко розрізняти цілі лівої і правої, націонал-демократичної опозиції. Якщо опозиція, яку тепер у нас називають правою, бореться за владу, щоб мати можливість захищати інтереси народу від інтернаціоналістських кланів та партій, підняти рівень життя народу і ввести Україну в коло розвинених демократичних країн Європи, то ліва опозиція (партії комуністична і соціалістична) намагається повернути собі владу, щоб довести до кінця соціалістичний експеримент із перетворення громадян на рабів комуністичного режиму і завершити об'єднання народів в одну, звичайно, російську націю. Тому фракції Мороза і Симоненка у Верховній Раді завжди підтримували і Кучму, і його пропрезидентську більшість, коли йшлося про утворення нового союзу з Росією. Складається враження, що ліві критикують владу в основному за повільні темпи інтеграції з Росією.

Насправді в будь-якій країні політичний центр повинні займати патріотичні партії. Зліва від них працюють соціалістичні

партії, а ще лівіше в деяких, частіше у відсталих і недемократичних країнах, є й деструктивні комуністичні партії. В Україні ще немає справжніх українських соціалістів і комуністів. А ті, що називають себе так, поки що ходять під чужими прапорами і портретами чужих вождів, які несли в Україну окупацію, безправ'я бідність, і є по суті колабораціоністськими.

Партії, які при сучасній антиукраїнській владі вважаються центристськими, в демократичному суспільстві вважались би крайньо антинародними клановими угрупованнями, бо вони антигуманні, імперські. Про це свідчать результати праці урядів, які очолювали і очолюють лідери партій влади: НДП, СДПУ(о), БЮТ, «Регіонів», «Трудової України», «Промисловців і підприємців» тощо. «Новий центримзм» прокучмівських партій виходить за межі лівої і правої орієнтації. Дії представників цих партій в урядах та пропозиції законів від них промовисто свідчать про антинародність цієї течії української політики.

Коли в Україні буде українська влада, політичний спектр партій зміниться відповідно до того, що зробили для народу та чи інша партія, незважаючи на те, що проголошують лідери цих партій.

ВИЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ

Чому, маючи таку привабливу і могутню національну ідею, українці до цього часу не спромоглися втілити її і створити самодостатню Українську державу?

Чому, замість підтримати на виборах українських націоналістів, значна частка народу все ще віддає голоси комуністичним і олігархічним інтернаціоналістам?

Чому українці дозволяють антиукраїнській владі так відверто і цинічно використовувати для самозбереження адміністративний ресурс, наклеп, шантаж, державні і приватні засоби масової інформації?

На всі ці і багато інших запитань можна відповісти коротко: тому що ми після Переяславської ради дозволили Москві використовувати наш інформаційний простір для розповсюдження пліток про славних наших патріотів-націоналістів: І.Виговського, І.Мазепу, М.Залізняка, І.Гонту, Т.Шевченка, М.Міхновського, С.Петлюру, С.Бандеру, О.Телігу, мільйони інших патріотів, формувати з них образ ворогів українського народу, які, мовляв, протидіяли процесу «природного» єднання українського народу з російським. Ще й зараз російські політики, вчені, літератори, навіть гумористи використовують спільний мовний та інформаційний простір для нав'язування нам думки, що «руські і українці - это одно і то же!». А раз так, то навіщо українцям своя держава, своя мова, своя культура, свої патріоти, вчені, поети, артисти? Так, мабуть, і лисиця зайцю казала, поки просилася пустити її в заячу хатку. А потім, хто тільки не намагався, - не міг вигнати її. Лише рішучі дії справедливого півня допомогли зайцю стати господарем у власній хаті. Отож і українцям, щоб стати господарями у своїй державі, треба з допомогою патріотів-націоналістів вигнати росіян з наших душ, де вони зручно розсілися на правах «старшого брата», щоб врешті-решт самим навести свій порядок у своїй, українській, хаті.

Уявіть собі велику родину з багатьма дітьми, батьки яких раптом надумали працювати і жити не задля щастя і багатства своїх дітей, а поставили собі за мету дати гарну освіту і зробити багатими дітей сусіда. Навіть вирішили свій город і сад віддати сусідам, щоб харчувалися краще. Скажуть, такого не буває? А хіба українці не чинять подібно до таких недбайливих батьків? Чи вони не розуміють, що, купуючи і читаючи російські книжки і газети, вони вкладають свої гроші у виховання і освіту російських дітей,

які стають журналістами і письменниками, перекладачами і науковцями; що, дивлячись російське телебачення, вони фінансують освіту російських співаків і артистів, політиків і коментаторів, діячів російських театрів і кіно, а також мільйони робітників, які забезпечують вище названих спеціалістів папером, обладнанням, робочими приміщеннями тощо. Натомість українські діти, які могли б стати письменниками, журналістами, артистами, співаками, робітниками, стають безробітними, змушені шукати роботу за кордоном.

У світі відома істина, що Україна багата держава. Проте багатства України стануть власністю українського народу тільки тоді, як владу в Україні після 350 років окупації поверне собі український народ, а у Верховній Раді, Адміністрації Президента і в Уряді будуть тільки патріоти. Інакше голодомори, репресії, дефіцити, черги, інфляції, девальвації, зубожіння народу і казкове збагачення можновладців будуть у нас звичними явищами.

Прошли ті часи, коли справедливості можна було добитися війною проти гнобителів. В Європі на початку третього тисячоліття справедливості легше досягти мирним шляхом, яким можуть бути виключно вибори до вищих органів влади. Але шлях цей ще важчий, ніж воєнна дорога. Бо лідери всіх кланів і партій навчилися дуже добре агітувати, вміють багато обіцяти і видавати себе за патріотів нашого народу, навіть починають нашою мовою з нами заgravати. Всі, мабуть, пам'ятають, як представники Аграрної партії (особливо К. Вашук) обурювалися ставленням урядів Кінаха і Януковича до проблем селянства (низькими закупівельними цінами на зерно, м'ясо, молоко, розвалом цукрових заводів і бурякосіяння, знищенням галузі сільськогосподарського машинобудування тощо), проте всі пам'ятають, як одностайно ці партійці виступили за відставку уряду Юшенка, який почав усувати ці вищеназвані недоліки, і як одноголосно члени Аграрної партії підтримали уряди Кінаха і Януковича, котрі тільки поглиблюють кризу сільського господарства. Тобто, кучмісти навчилися використовувати найбільш цинічні методи агітації народу проти того ж таки народу.

Наші патріотичні політики теж не завжди ведуть себе відповідально. Часто вони не відрізняють ворогів від патріотів, що мають інші погляди на українські проблеми або бачать інший шлях визволення України з російського «братнього» болота.

Отже, українська інтелігенція повинна донести зміст національної ідеї до всіх верств народу і допомогти всім виборцям

визначити справжніх патріотів та голосувати тільки за них. А найкращим показником патріотичності може стати відповідність результатів праці планам і обіцянкам, які зазвичай завжди широко розголошуються і рекламуються. Тож кожен виборець повинен пам'ятати й аналізувати не тільки слова, а й справи різних діячів. А ще **треба усвідомити собі, що той, хто не ходить на вибори, голосує проти себе і майбутнього своїх дітей.**

Ще в минулому сторіччі почалася епоха глобалізації політики, економіки, виробництва, науки, культури і всього суспільного життя. Це природний процес, і не треба боятися та боротися з ним. Але треба знати, що він має свої позитивні і негативні сторони. Тільки націоналісти здатні використати всі переваги глобалізації на користь народу і захистити його від небажаних впливів.

В Україні імперська агентура створила потужну 5-ту колону, яка всіма засобами заважає патріотам втілювати в життя всі пункти національної ідеї, щоб не дати українцям вирватися з московських кайданів. Тому нам не можна боротися з патріотами, яких обрав народ, навіть якщо вони поки що працюють не дуже добре. Треба допомогти їм вийти на вірну дорогу, аби принести більше користі Україні.

Не можна боротися з патріотами, патріотичними партіями та суспільними організаціями, якщо вони інакше розуміють деякі проблеми народу або бачать інші шляхи їх вирішення. Треба знаходити порозуміння на основі української національної ідеї.

Щоб між патріотичними партіями та організаціями налагодити тісну співпрацю, треба заздалегідь узгодити ті пункти національної ідеї, які підтримують усі: мова, державність, освіта, армія, економіка тощо.

Головною перешкодою при об'єднанні політичних сил є намагання кожної організації поставити на керівні посади своїх лідерів. Щоб уникнути суперечок, треба проводити за спрощеною схемою первинні вибори, щоб визначити рейтинг кожної демократичної партії та їхніх лідерів. Результати первинних виборів треба враховувати при створенні коаліцій, призначенні керівників тощо.

ВИСНОВОК

Усі демократичні європейські держави сформувалися у XVII, XVIII, XIX сторіччях на основі національних цінностей. Українці, хоч і почали першими боротися за національну незалежність під проводом Северина Наливайка, Богдана Хмельницького, Івана Виговського, програли визвольні змагання. Чому? Тому що нам протистояли три імперії, що зраджували нас: Московська, Польська, Турецька. На початку XX століття українці теж не змогли відбитися від червоної і білої російських армій, десантів Антанти, яка підтримувала російських «білих», і німецької окупації...

У 1991 році Україна формально стала незалежною державою, але владу в ній захопили сексоти й агенти КГБ та інші представники 5-ої колони. Наприкінці 1999 року Віктор Ющенко прорвав блокаду антиукраїнських сил і на посаді Прем'єра впродовж року показав, що патріоти здатні швидко вивести Україну з кризи. Тоді антиукраїнські сили: комуністи, кучмісти, церква Московського патріархату разом висловили Ющенку вотум недовіри. На жаль, ні шахтарі, вчителі та лікарі, яким Ющенко виплатив багатомісячну заборгованість в заробітній платі, яку створив попередній уряд Пустовойтенка, ні пенсіонери, яким він повернув пенсії за попередні роки, ні селяни, яким він вперше в незалежній Україні надав допомогу, навіть не спробували захистити цей, такий рятівний для держави і народу, Уряд. Мабуть, тому, що довіряли ЗМІ, які майже всі залишилися у власності представників 5-ої колони. Через це і на виборах громадянам було важко визначитися і проголосувати не за якогось сексота, а за чесних патріотів.

Національна ідея українців, як мрія про справедливість для українського народу, тільки тоді почне втілюватися в життя, коли в Уряді і Верховній Раді більшість буде за націоналістами - членами націонал-демократичних партій, й Президентом стане щирий патріот України.

Тобто, найлегший шлях до втілення національної ідеї українців є чесні і справедливі вибори усіх гілок влади. Але очманілі від безмежної прихватизації, неконтрольованої наживи за рахунок українських пенсіонерів, селян, робітників, працівників культури, освіти, медицини керівники 5-ої колони, що очолюють БЮТ, ПР, КПУ, блок Литвина, СПУ тощо, застосовують найбрудніші виборчі технології (підкуп, плітки, шантаж, підвладні їм суди, прокурорів, ЗМІ, фізичні розправи), щоб не допустити

проведення справедливих виборів. Навіть після обрання Президентом патріота В.Ющенка наша Верховна Рада під керівництвом представників 5-ої колони (Литвина, Мороза, Яценюка) навіть і не намагається прийняти закон про справедливу виборчу систему народних депутатів. Бо мають намір ще раз використати недоліки, ними ж підступно створеного, законодавства, щоб знову провести до ВР представників проросійських партій та блоків. У сучасному світі поневолити народ можна і без військової агресії. Досить використати інформаційний простір і «допомогти» виборцям обрати до вищих органів державної влади представників 5-ої колони або інтернаціоналістів. Ті напишуть такі закони і заведуть такі порядки в державі, що невдовзі всі фабрики, заводи, земля перейдуть у власність іноземців. А щоб народ не розібрався, що і до чого, - нав'яжуть йому другу офіційну мову, яка роз'єднає його, і тим самим дозволить зайдам безконтрольно користуватися державним майном. Чужинці доведуть до жебрацького стану більшість пенсіонерів, інтелігенцію, селян і робітників, а потім почнуть переконувати, що підняти рівень життя в країні можна тільки у союзі з народом, мову якого ми вже знаємо. В сучасній Україні чужі пропагандисти-агітатори посіли вищі державні посади і тепер зовсім не приховують своїх антидержавних поглядів. **Дехто навіть мови нашої не вчить.** В Україні майже не залишилося незалежних українських засобів масової інформації - всі вони стали власністю чужинців. І щоденно і щогодинно нав'язують нам російську мову, російську культуру, російський гумор тощо. Чому вони так настирливо змосковщують нас? Тому що громадян, які втратять свою мову і культуру, легко використати проти свого народу. Чужомовні українці завжди були гіршими за фашистів і навіть злішими від шовіністів до власного народу. Нещодавно ми бачили таких у Донецьку. Саме на підтримку таких «українців» завжди розраховували комуністи, а тепер їх хочуть використати й олігархи.

Тому український народ плекає надію на перемогу націонал-демократичних сил в Україні. В цьому повинно бути зацікавлене і світове суспільство. Адже націоналісти борються доти, поки існує народ. Російська імперія навіть за 350 років гноблення України не змогла подолати українських націоналістів. У сучасних умовах ми можемо спостерігати, як борються проти шовінізму чеченські націоналісти і проти сіонізму - палестинські. Таку ж ситуацію готують олігархи разом з лівими для України. Все більше людей у

світі починають розуміти, що національне гноблення змушує патріотів використовувати будь-які засоби для порятунку і захисту свого народу. Тому поразки націоналістів ніяк не можна допустити. Уряд Юшенка, незважаючи на жорстку протидію президента Кучми і його оточення, впродовж одного року показав, що суцільну кризу в Україні можна подолати за 2-3 роки і забезпечити народу гідне життя. Це дає підстави сподіватися, що після приходу до влади націонал-демократи швидко забезпечать народу добре життя і подолають шлях до вільної Європи та врятують Україну від ліво-олігархічного заколоту.

А поки що Україна знову стоїть на роздоріжжі і не знає, куди її поведуть: на Схід чи на Захід. Кілька років підряд можновладці стверджували, що ми стали на шлях прогресу і прямуємо до Союзу демократичних держав Європи, де народи живуть вільно і багато, без голодоморів і репресій, без раптового зростання цін і дефіцитів. Але тепер олігархічні і ліві партії об'єдналися і штовхають Україну на Схід, у московські лабети, які вони цинічно називають єдиним економічним простором або «Русским міром». Там олігархи сподіваються задіяти російські війська на захист свого несправедливо накопиченого багатства, а «ліві» - отримати високі посади як нагороду за "возз'єднання", тобто здачу українців на поталу Москві. Але українці вже знають, що найбільшою небезпекою для українського народу було, є (поки в Кремлі до влади не придуть демократи європейського зразка) і буде - приєднання до Росії. Особливо яскраво ставлення росіян до українців висвітилось під час прикордонної кризи в Керченській протоці. Забувати цього не можна.

Тому шахтарі, нафтовики, газодобувники, чії підприємства незабаром можуть бути закриті (адже російські і казахські енергоносії дешевші за наші); металурги, чий метал уже не купуватимуть держави - члени СОТ (бо в ЄПі підприємства користуватимуться дешевшими російськими енергоносіями); працівники української культури, чії заклади невдовзі передадуть росіянам (тому що всюди знову пануватиме російська мова); батьки, чії діти змушені будуть шукати роботу в Росії (через банкрутство наших, не потрібних Росії, підприємств), та всі свідомі українці повинні сказати рішуче «НІ!» «Русському міру», єдиному економічному простору, тобто новому «союзу» з Росією. Вперше, в 1654 році, ми підписали з Росією тимчасовий договір, бо, не знаючи ще російського менталітету, повірили в допомогу оновірців проти католицької Польщі, а вже через 100 років стали

російськими кріпаками. Вдруге, в 1922 році, нас спокусили новою пролетарською ідеологією і через 3-4 роки почали винищувати репресіями, голодоморами, війнами. Пізніше дефіцитами, чергами, талонами на найнеобхідніші товари чужа, аморальна комуністична влада вичавлювала з наших душ почуття не тільки національної, а й людської гідності. Якщо тепер нас зваблять демократичними обіцянками лідери партії Регіонів, «Батьківщини» або соціалісти, і ми втретє повіримо у процвітання в союзі з Москвою, то з нас почнуть сміятися не тільки європейці, а й африканці, які хоч і мають менший досвід спілкування з лукавою Москвою, проте все-таки розібралися, хто є хто, і що воно є.

Українці на власному досвіді переконалися, що ні «ліві», ні олігархи, ні будь-які інші інтернаціоналісти демократами бути не можуть, не вміють і не хочуть. Бо демократія для них - то втрата привілеїв, можливості безкарної експлуатації народу і кінець шахрайству. Тож український народ на виклик неукраїнської влади, очманілої від нашої крові і прихватизації нашого майна, повинен відреагувати адекватним чином, тобто, згідно з нашою національною ідеєю, обрати українську владу, яка неодмінно за 2-3 роки наведе у державі порядок, дасть народу спокій, зможе життя і наснагу, необхідну для перебудови України в щасливу державу.

Кандидат географічних наук, академік Академії оригінальних ідей Валентин Кожевников - людина в Україні маловідома. Хоч народився він тут, у Херсонській області. В 1951 році після 7-го класу сільської школи вступив до Херсонського гідрометеорологічного технікуму, але океанологічне відділення технікуму через рік перевели в місто Туапсе Краснодарського краю, в Росію. Після армії працював океанологом на північних морях. Ніколи не забував, що був земляком Тараса Шевченка. Особливо після того, як вступив до Санкт-Петербурзького університету і майже щодня ходив повз Академію

мистецтв, у якій колись вчився і жив Тарас Шевченко. Та й потім, коли працював у науковому інституті поруч із Тарасовою академією і досліджував природні ресурси тих країв, де великий поет відбував покарання: річок — Уралу, Сирдар'ї і Волги, Аральського і Каспійського морів, степів і пустель між ними, не забував, сином якого народу він є. Для автора Шевченко був і залишається взірцем, на який кожен українець має рівнятися, коли йдеться про любов до Батьківщини, ставлення до рідної мови, співчуття до пригноблених народів. У Тараса він учився стояти на громадянській і національній позиції: "В своїй хаті своя правда..." Завдяки Шевченкові не споганив свого життя вступом до КПРС, не кинувся у злочинний бізнес, коли владу в Україні після розвалу СРСР захопили номенклатурні клани. Жити по правді і жити для свого народу вчився у Тараса Шевченка.

Справедливість і воля завжди багато значили в житті автора цієї брошури. Ще дитиною у 1947 році він разом зі своїм народом пережив голодомор, організований комуністичним режимом, знав, що діти росіян у той час смакували морозивом і тістечками. Бачив, як чужинці запрягали жінок і матюками та погрозами змушували боронувати рілля. Був свідком присилки у Херсон, з метою остаточного зросійщення Херсонщини і перетворення її на Новоросію, кількох десятків тисяч дівчат із російської провінції для праці на Херсонському бавовняному комбінаті — начебто українки не могли виконувати такої простої роботи.

В технікумі він так і не вступив до комсомолу, а на 4-му курсі, домагаючись справедливості, написав заяву про відрахування. Оскільки комуністичний режим не поважав борців за правду, то мав проблеми і в морських експедиціях, і в армії, і в університеті і в науковому інституті. Проте успішно захистив кандидатську дисертацію. Протиріччя досягли апогею, коли в травні 1975 року перед 30-річчям Перемоги у війні з фашистами написав і хотів надрукувати вірші, за які автора звинуватили в антисоветизмі, і начальниця міського відділу науки Жданова (дочка сталінського підручного) разом із дирекцією і парторганізацією інституту стали готувати політичну розправу.

Перебрався в Україну, жив у селах Кримської області. Працював у НДІ, розробляв способи і режими зрошення різних культур. Та і тут не терпів свавілля комуністичних керівників, виступав з критикою дирекції на профспілкових зборах, звертався в газети з демократичними пропозиціями. Як результат - утиски, гоніння. Тому в 1987 році, очікуючи здобуття Україною незалежності, звільнився і став безробітним. В 1991 році переїхав до Києва. І, хоч був цілком зросійщеним за майже 40 років життя серед росіян - не тільки наукові статті та дисертацію, а й вірші та листи писав по-російськи і вважав російську мову хоч і не рідною, але і не чужою, - проте, побачивши вороже ставлення росіян до незалежної України й української мови, повністю відмовився від російської мови, став українським публіцистом. Близько 250 статей у патріотичних газетах він надрукував за цей час. А після 2002 року вийшли його книжки «Важкий шлях до рідної мови», «президент... нРезидент??? Президент!!!» і «Звіт за життя перед Україною» та чотири брошури: «Проблеми здорового харчування. Власний досвід на тлі українських традицій», «Доля планети і доля людства», «Мова. Біль і надія українців» та перший варіант брошури, другий варіант якої ви тримаєте в руках.

Книжки автора можна замовити за тел. (044) 534-64-19

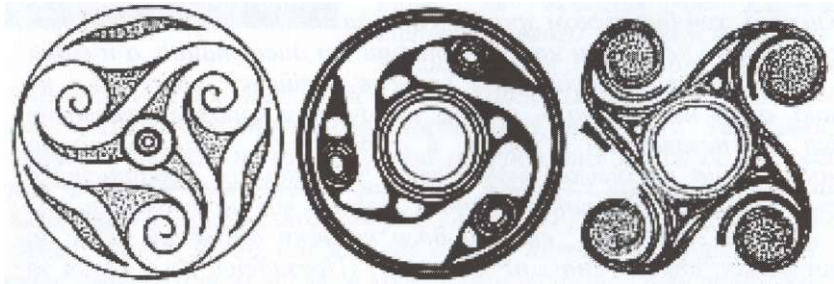
050-386-73-01

Підписано до друку 05.04.2011. Формат 64x90, 1/16

Тираж 200 прим. Зам. № Бр-00203

Видавництво Українська Видавнича Спілка

Віддруковано ТОВ «Мартін-Прінт»

Валентин Кожевніков

Яка національна ідея українців? Що таке український націоналізм? Хто такі українські націоналісти?

